

A stylized graphic of a flame or fire, composed of several curved, overlapping shapes. The colors transition from a bright yellow at the top to a soft orange and peach at the bottom. The shapes are fluid and organic, suggesting the movement of fire.

ВЕЛИК КАПИТАН СЕ СТАВА В БУРНИ МОРЕТА И ДЪЛБОКИ ВОДИ

Кетрин Кулман

Съдържание:

Велик капитан се става в бурни морета и дълбоки води.....	1
ПРЕДГОВОР	2
НИКАКВИ МЕСТА, ОСВЕН ЕДИН КРЪСТ.....	4
МЪЛЧАЛИВА Е НЕГОВАТА ЛЮБОВ	6
ПРОЧЕТИ УПЪТВАНЕТО.....	8
ПО ПОДОБИЕ НА ХРИСТОС.....	10
НАДЕЖДА	13
ИСТИНСКИЯТ СМИСЪЛ НА ЖИВОТА	16
ЗАКОНЪТ НА ЖИВОТА.....	18
ВЕНЕЦЪТ НА ЖИВОТА	20
ВЕНЕЦЪТ НА СЛАВАТА	22
ВЕНЕЦЪТ НА РАДОСТТА.....	24
ВЕНЕЦЪТ НА ПРАВДАТА.....	25
НЕТЛЕНЕН ВЕНЕЦ.....	26
ПЕЧАТЪТ НА ДУХА.....	27
ТРИ ВЪЗКРЕСЕНИЯ	32

ПРЕДГОВОР

Днес взех една малка, червена книга, която имам от години и когато я отворих, открих, че съм написала някои неща на гърба на книгата. Чудя се дали по онова време съм разбирала напълно това, което съм писала, защото тогава съм била на не повече от 16 или 17 години. Позволи ми да споделя тези думи с теб.

Дали животът ще смаже един човек или ще го шлифова, зависи от това, от какво е направен той.

Един диамант не може да бъде шлифован без търкане. Нито един човек не може да бъде усъвършенстван без изпитания.

Велик капитан се става в бурни морета и дълбоки води.

След като прочетох това, което бях написала, аз затворих книгата и в ума си бързо прехвърлих страниците от моя живот. Бяха минали години и аз мога да свидетелствам, че всяка дума, която бях написала в онзи ден, е вярна. Вярвам, че заради онези дълбоки води, бурите и вихрите аз съм човекът, който съм днес. Не слънчевата светлина ме е направила да израсна силна и аз ти казвам това, без да се страхувам, че ще бъда опровергана. Когато неприятности, трудности и мъки дойдат в живота на някого, това от какво е направен този човек, определя дали той ще позволи на тези неща да го съборят, или ще го използва за славата на Бог. Реакцията на отделната личност - твоята реакция, моята реакция - към трудностите показва какъв човек си ти и какъв човек съм аз и това е точно така. Искаш ли да знаеш нещо? Една от най-великите тайни на света е как да имаш истинската сила в своя живот, как да имаш сила над трудностите. Рано или късно ние всички имаме трудности, имаме неприятности и се сблъскваме с бури. Слънцето не свети вечно нито в моя, нито в твоя живот, и докато има слънчева светлина, ще идва и дъжд в живота на всеки. Може би той няма да завали днес. Бурите може да не те ударят, докато четеш тези думи, но ти си част от човечеството и те ще дойдат. **Уошингтън Ървинг** каза: „*Малките умове са покорени и подчинени от нещастieto, но великите умове се издигат над него.*” Неговите думи са все още верни. Великите сърца, великите умове, великата вяра, великите хора се издигат над неприятностите и трудностите. Те не биват разгромени от нещастieto, колкото и голямо да е

то. Един баптист-мисионер имаше огромно влияние над живота на баща ми. Всъщност той беше единственият проповедник, който си спомням, че имаше някакво реално влияние върху моя татко. Той често цитираше думите на този мисионер: **„Бурите извеждат орлите навън, а малките птици бягат да се крият.“** Татко харесваше това! Той знаеше от опит, че тези думи бяха истина. Те направиха дълбоко впечатление и на мен в младостта ми и предполагам, че това е една от причините да не искам никога да бъда **„малка птица“**. Никога не съм забравила влиянието, което този човек имаше върху живота на моя татко, и то се пренесе и върху дъщерята на татко. Не, аз никога не исках да бъда една от тези „малки птици“, които бързат да се крият, щом се появи светкавица или започне да гърми. Бурите и неприятностите в живота на даден човек все още са най-добрият начин да бъде проверен неговият истински характер. Как реагира на неприятностите, как отговаря на разочарованията, разкрива вътрешния човек по-ясно и по-сигурно от това, което той говори. Ти ще откриеш, че някои, които си мислил, че са толкова големи и толкова силни, някои, на които си се възхищавал и които си ценял високо, изведнъж ще станат много малки в твоите очи. Ти си разочарован от начина, по който те са реагирали на трудност или нещастие. Лесно е да се усмихваш, когато слънцето свети. Лесно е да пееш и да бъдеш щастлив, когато всичко върви гладко. Лесно е да бъдеш голяма личност и прекрасно същество, когато всичко върви, както е било планирано. Но как ще реагираш, когато не ти дадат заплатата, когато водите прелеят, когато един човек, когото обичаш, си отиде или бъде взет? Как ще реагира този човек при тези обстоятелства? Една от грешните идеи на много хора от днешното поколение е тази, че има нещо неправилно в борбата; че трудностите са лоши и трябва да бъдат избегнати на всяка цена; че ти и аз не трябва да срещаме трудности или нещастия; че трябва да си затваряме очите и умовете за нещастията. Има и едно неправилно вярване, че има нещо старомодно в тежката работа, че е неправилно да полагаш усилия, да бъдеш инициативен. Такова мислене не е реалистично. Мъжете и жените се нуждаят от трудности, които да ги научат да оцеляват. Трудността не трябва да бъде отбягвана и заобикаляна! Човек не може да очаква правителството да се грижи за всички, да храни всички, да дава работа на всички и да пази всички. Много е разпространено мисленето, че ако някой не иска да работи, той не трябва да работи. Ако той предпочита да си остане вкъщи, вместо да работи, тогава да остане в къщи е правилното нещо, защото всеки има право да прави това, което желае. А сега нека се върнем в реалността! Вярвам, че е правилно да се помага на нещастните и тези, които ме познават знаят, че е така. Разберете правилно това, което казвам! Вярвам, че е правилно да се помага на тези, които имат нужда от помощ, но философията „грижи се за всички“ е със съмнителна стойност. Тя прави мързеливи хора от много, които трябва да работят пет дена всяка седмица. Аз бях учена да работя и тази работа понякога е най-доброто лекарство на света за болестите и разочарованията на даден човек. Когато бях дете, ние няхахме всички хапчета, които имаме днес. В Конкордия, Мисури ние бяхме учени, че колкото по-зле се чувстваш, когато станеш сутринта, толкова по-здраво трябва да работиш този ден. Ние бяхме насърчавани да се залавяме за работа бързо! Татко казваше: „Работи, мила. Просто работи!“ А мама повтаряше: „Няма нищо, мила. Вземи метлата и измети тротоара и това няма да продължи - ще се почувстваш по-добре.“ Можеш да си представиш, че дори мисълта за тази метла ме излекуваше толкова бързо, че не ми беше никак забавно. Едно от най-великите качества в характера на човек е увереността в себе си: способността да превърнеш трудностите в предимство. Когато един човек загуби увереността в себе си, той автоматично издига бялото знаме, за да се предаде и да приеме поражението в своя живот. Не прави това! Никога не издигай бялото знаме на поражението. За нищо на света! Продължавай да се бориш! Продължавай да се бориш дори, ако това означава, че трябва да грабнеш старата метла и да започнеш да метеш или да вземеш старата лопата и да започнеш да копаеш, или да започнеш да миеш мръсните чинии и мазния тиган. Наскоро имах възможността да разгледам една картина, изобразяваща Ейбрахам Линкълн. Стоях пред нея и се чудех защо Линкълн беше роден. Задавах си въпросите: „За да спаси съюза между северните и южните щати ли? За да ликвидира робството?“ И аз не мога да не мисля, че отговорите на тези въпроси са: „Разбира се! Да!“ По мое мнение животът на Линкълн беше най-великият, живян в САЩ в неговото поколение. Може би една от основните причини, поради която той беше изпратен между нас, е да покаже

на американците през цялата история, че всеки може да се издигне над трудностите и да стане човек, като се доверява на Бог. Ти не трябва да се оставяш да бъдеш победен! Ти си роден, за да изпълниш една цел. Ти имаш работа, която трябва да свършиш. Божието Слово каза: „*Защото Ти даваш на всекиго според делото му*”. Защо си роден? Защо си на този свят? Има някаква причина. Ние, американците никога не трябва да стигаме до мястото, където да се откажем да приемем предизвикателството да се борим с живота. Никога като личност не стигай до мястото, където няма да искаш да се бориш с живота, без значение от твоята възраст. Погледни право в лицето тази трудност. Отиди до проблема, който ти се е изпречил, и кажи: „Приятно ми е да се срещнем!” И след това добави: „**Бог те е изпратил, за да ме направи по-силен и по-добър човек.**” Точно сега спри да се оплакваш и се откажи от отношението на поражение. Моли се за правилна реакция на трудността. Например, ако нещо те боли... ако имаш финансови затруднения и нямаш достатъчно пари, за да си плащаш сметките... ако нямаш работа и на хоризонта няма никакъв изглед да си намериш, започни да се молиш. Помоли Всемогъщия Бог да ти помогне. Той ще го направи, но ти не смей да вдигаш бялото знаме на поражението! Нито един мъж, нито една жена, нито една личност не трябва да има поражение, освен ако не му позволи да дойде! Аз мога да обърна страниците на моя живот и да видя някои важни събития в него. Знам точния ден и час, в който се конфронтирах с непреодолими трудности. Можех да отида в това поражение. Знам местата. Знам времето. Знам градовете. Знам ситуациите. Знам кризите в моя живот, когато можех да издигна това бяло знаме на поражението. Можех да бъда победена от моето собствено самосъжаление и можех да преживея поражение. Минала съм през бури и затова мога да ти говоря в този час и да ти посочвам пътя на победата. Нямах да бъда тук, където съм, ако ми нямаше разочарованията, ако ми нямаше бурите. Обаче с ума си реших, че няма да бъда една от онези „малки птици”, които бягат да си търсят подслон, когато ветровете на нещастията започнат да духат. Трябваше да взема решението за успех, но аз не можех да спечеля победата с мои собствени сили или сама. Бог видя моето усилие и Той беше там, където моите способности и възможности не достигаха, за да ми помогне. Научила съм се, че когато се молиш, ти получаваш сила, която е над твоята собствена сила, защото ти поставяш себе си в един поток от сила - Божията сила. Уверявам те, че има един поток от сила, който тече в тази Вселена - сила, по-голяма от всяка човешка мощ. Когато си в съприкосновение с тази чудесна сила на Бог, Той ще ти даде победата. Той ще ти даде изцелението. Ти можеш да го почувстваш. Ти можеш да го познаеш, защото има огромна двигателна сила и всичко, което трябва да направиш, е да се покориш на Бог. Помоли Го да се грижи за теб и да се справя с всички тези неща в твоя живот, които са по-големи от теб. Скоро ще откриеш, че си издигнат над всички твои препятствия, бури и трудности. А ти, който досега може би не си се докосвал до тази динамична идея от християнската вяра, аз те предизвиквам сега да се опиташ да разбереш за какво говоря тук. Твоят живот може да зависи от Божия отговор на молбата ти. Ако започнеш да се молиш, ако започнеш да четеш Библията, ако вземеш решението да се покориш на Господ Исус Христос, уверявам те, че ще ти се случат най-невероятните и чудни неща. Докато има Бог на Своя трон, ти ще спечелиш смайващи победи над препятствията, победи, които дори не си сънувал, че са възможни. Но запомни: дали животът ще смаже един човек или ще го шлифова, зависи от това, от какво е направен той. Изцяло от теб зависи да избереш опустошителното поражение или славната победа!

НИКАКВИ МЕСТА, ОСВЕН ЕДИН КРЪСТ

³²А когато бяха на път, отивайки за Ерусалим, Исус вървеше пред тях, а те се удивяваха; и ония, които вървяха подире, бяха обзети от страх. И като събра пак дванадесетте, почна да им казва това, което щеше да Го сполети, като рече:³³Ето, ние възлизаме в Ерусалим и Човешкият Син ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците; и те, като Го осъдят на смърт, ще Го предадат на езичниците;³⁴и ще Му се поругаят, ще Го заплюват, ще Го бият, и ще Го убият, а след три дни ще възкръсне.³⁵Тогавата се приближават при Него Яков и Йоан, Заведеевите синове, и Му казват: Учителю, желаем

да ни сториш каквото поискаме от Тебе.³⁶Той им каза: Какво желаете да ви сторя?³⁷Те Му рекоха: Дай ни да седнем един отдясно Ти, а един отляво Ти, в Твоята слава.³⁸А Исус им рече: Не знаете какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз пия или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам?³⁹Те казаха: Можем. А Исус им каза: Чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите,⁴⁰но да седнете от дясно Ми или отляво Ми, не е Мое да дам, а ще се даде на ония, за които е било приготвено.

Марк 10:32-40

Когато Исус и Неговите последователи пътуваха за Ерусалим в онзи ден, самата атмосфера бе изпълнена с очакване. Аз съм си представяла тази сцена много често. В мислите си мога да видя учениците, които вървят с Учителя. Той споделяше с тях. Опитваше се да им каже нещата, които щяха да се случат, но много малко разбираха. Тяхното разбиране за онова, което се опитваше да им каже - как ще се отнесат с Него първосвещениците и книжниците и за Своята смърт - беше толкова ограничено! Той се опитваше да ги подготви, да ги предупреди, че скоро ще бъде убит, а след това ще възкръсне. Човек би си помислил, че някой сред тях разбира и съчувства със сърцето си, но липсата на проникателност в учениците показва колко напълно човешки са всички хора: напълно и изцяло егоистични. В светлината на всичко, което Исус казваше, че ще Му се случи, Яков и Йоан погледнаха само пред себе си и помолиха Исус да им направи една услуга: „Учителю, ние искаме най-хубавите места, като дойдеш в Твоето Царство! Нека един от нас да седне от дясната Ти страна, а другият от лявата.” В този момент, когато Учителят се нуждаеше най-много от тях, струва ми се, че Неговото сърце бе наскърбено и наранено заради липсата на разбиране; защото запомни, Той беше толкова много човек, че като че ли не беше Бог. Исус имаше чувства. Аз вярвам, че липсата на разбиране у Неговите ученици дълбоко Го нарани, но в този момент Той каза нещо много мъдро: „Не мога да удовлетвори молбата ви. Не мога да ви дам места“. Исус каза: „Не, но ви предлагам една чаша и един кръст.” Така най-забележителното нещо, което някога е било записано в анализите на историята, ни разказва за една малка група от хора, които са били съвсем обикновени (сред тях е имало няколко рибари и един бирник) и които са приели най-великото предизвикателство, което някога е отправяно към група от човешки същества. Когато приеха това предизвикателство - тази шепа последователи на Христос, те буквално промениха хода на историята. Никакви места, освен една чаша и един кръст! На следващия ден прочетох нещо, което ме удари. Истината, която съдържаеше, беше поразителна. Твърдението гласеше: „Ние имаме твърде много мили светии на един излет, вместо биещи се войници на една военна акция.” Прочети това изречение отново и позволи на неговата истина да проникне в твоя ум. Никога няма да забравя историята, която доктор Бауър разказа, когато стоеше пред Ротъри Клуб в Рочестър, Ню Йорк. Боб Фитсимонс, който е бил световен шампион по вдигане на тежести, влязъл в неговия кабинет и го попитал: „Доктор Бауър, как мога да стана толкова силен вътрешно, колкото съм и външно?” Доктор Бауър се обърна към Боб Фитсимонс и му задал въпроса: „Боб, как стана силен отвън?” Веднага той отговорил: „С упражнения.” Доктор Бауър отвърнал: „Добре, Боб, това е твоят отговор!” Зрителите не са нито здрави, нито победоносни християни. Никога! Точно това е нередно в църквата днес. Точно това е нередното в мъжете и жените, които се смятат за християни и спасени днес. Твърде много не са нищо повече от зрители. Денят е дошъл и часът е ударил, когато трябва да се върнем към Божието Слово и да видим какво всъщност означава да си християнин. Искаш ли наистина да познаваш нежността на Човека на скърбите? Искаш ли наистина да познаваш? Не минава и ден в моя живот, без някой да ми каже: „Мис Кулман, защо това ми се случи? Защо?” - и горчиви сълзи се стичат по бузите на този човек. „Мис Кулман, аз не мога да търпя тази болка повече” - и те продължават, като почти укоряват Бог за това, че е допуснал тяхната трудност или болката, която е влязла в техния живот. Мога ли да спра за момент и да кажа нещо на този някой, който минава своята Гетсиманска градина? Твоите сълзи са намокрили възглавницата през нощта, когато лампите са изгасени, но искам да знаеш, че тъмнината на тази мрачна и пуста нощ може да бъде твоя най-победоносен час. Ти ще познаеш нежността на Човека на скърбите само, като преживееш тъмнината на нощта

и дълбочината на твоята Гетсиманска градина. Има много, които никога не разбраха нежността на сърцето на Джоу Кулман. Те познаваха Джоу Кулман като човек, който държеше политически кабинет или просто като надарен мъж със силен характер. Всеки в Конкордия, Мисури познаваше Джоу Кулман. Може би всеки имаше различна представа за него. Но аз познавах един различен Джоу Кулман, различен от представите, които имаха за него хората. Познавах неговата нежност, когато като малко момиче имах ужасни болки в ушите. Споменът за тази болка остана в мен през целия ми живот, но аз си спомням как татко ме държеше нежно в ръцете си. Имаше нещо - една нежност, когато слагах главата си на рамото на татко и това носеше облекчение на страданието ми. Имаше нещо, което не можех да опиша. Днес зная, че никога нямаше да познавам нежността на моя татко, никога нямаше да позная съчувствието на голямото сърце на моя татко, ако не бях познала страданието. Искаш ли да познаеш реалността на обещанията на твоя Небесен Баща? Наистина ли? Сигурна съм, че четеш Божието Слово и вярваш на Библията. И все пак ти никога няма да познаеш изцяло реалността на обещанията в Божието Слово, докато наистина не застанеш пред твоето Червено море. Тогава ще осъзнаеш, че няма никакъв път напред и никакъв път назад извън Бог. Трябва да приемеш тези обещания! Няма друг изход. Не, никога няма да познаеш Божиите обещания, докато стоиш само като зрител. Ако имаш някаква материална нужда, аз те предизвиквам да се довериш на обещанията в Божието Слово, да зависиш само от Неговото Слово. Не гледай на обстоятелствата и когато се осмелиш да застанеш там, до твоето Червено море, като насочиш погледа си към Този, който ти е дал Своето обещание, Той ще пробие и ще те освободи и ще отговори на всяка нужда в твоя живот. Как знам това? Защото Той каза: *„И Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава в Исус Христос”* (Филипяни 4:19). Има хиляди хора, смятани за християни, които ще живеят и умрат и никога няма да познаят истинската нежност на Сина на Живия Бог... просто, защото те никога не са минали през една Гетсиманска градина. Има хиляди хора, смятани за християни, които ще живеят и умрат, без никога да разберат пълната реалност на Неговите прекрасни обещания, защото никога не са стигнали до едно Червено море. Искаш ли да познаеш трепетното вълнение, когато изцелителното помазание на Сина на Живия Бог минава през твоето тяло? Може би ти си човек, който никога не се е осмелявал да вярва. Може да си чувал за свидетелствата на други, които са били изцелени от силата на Бог? Ти си казал: „Прекрасно е. Славно е за тях, но не и за мен - аз не мога да повярвам.” Да преживееш докосването на Бог е едно от най-великите вълнения, които познаваш, и тези, които са били изцелени, ще ти кажат, че никога отново не могат да бъдат същите хора, след като са познали Неговото изцелително помазание да минава през тяхното тяло. Но далеч по-велико от физическото изцеление е духовното преживяване, което идва заедно с него. Познаваш ли славата да бъдеш изпълнен със Святия Дух? Тя е тук за теб! Тя е част от твоето наследство, което Исус направи възможно. Това е дар от Него за Неговата църква, дар за теб, който си Негов. Но има хиляди, които са само зрители на този прекрасен дар, който може да бъде и техен. Да, приятелю, ние имаме твърде много мили светии на един приятен излет, вместо биещи се войници на една военна акция. Ти никога няма да познаеш пълнотата на твоето наследство в Христос Исус, когато стоиш седнал. Никога! Учителят каза: „Не мога да ви дам места. Предлагам ви една чаша и един кръст.” Но Той ще сподели с теб тази чаша и този кръст и ще направи възможна славната победа в твоята Гетсиманска градина.

МЪЛЧАЛИВА Е НЕГОВАТА ЛЮБОВ

Велико е нашето наследство в Исус Христос. Велика е нашата сигурност в Божия Син, защото знаем, че Той ни пази. Ние сме под сянката на Неговата любов. Дълбоките води никога няма да прелеят и Той дава благодат, когато е нужна повече благодат. Той дава вяра, Неговата вяра, когато е нужна вяра. Неговата любов никога не изгасва! Според мен един от най-прекрасните пасажи от Божието Слово се намира в Стария Завет, Еремия 31:3:

Господ ми се яви отдавна и рече: Наистина те възлюбих с вечна любов, затова продължих да ти показвам милост.

Безброй много пъти в тъмнината на среднощния час, без нито една звезда на небето, аз знаех за тази любов. Тогава, когато стоях пред един празен гроб, аз знаех за тази любов - и тази любов е моята сигурност днес. Аз ще заложа всичко, което имам. Ще заложа живота и душата си на тази любов, защото съм напълно уверена в Този, който е дал това обещание. Ние говорим много за плодовете на Духа, но знаеш ли, че всички плодове на Духа могат да бъдат обобщени само в една дума - Любов! Бог е любов. Като твърдя това, аз съм сигурна, че има повече от един човек, който пита точно сега: „Ако Исус наистина ме обича толкова много, защо тогава Той ми изпраща толкова много мъки и страдания? Не мога да разбера Неговата любов към мен.” Имало е моменти в живота на всеки един от нас, когато сме се съмнявали в тази любов, когато сме се чудили и питали: „Защо? Защо ми се случи това?” Ти и аз сме човешки същества и като такива е нормално да искаме нашия живот да мине без неприятности, без проблеми, без мъки, без страдания. И когато тези неща влязат в живота ни, веднага поставяме под съмнение любовта на Бог, като забравяме Божието Слово, което обещава: *„Всяка пръчка, която дава плод, очиства я, за да дава повече плод”* (Йоан 15:2). Един ден една жена, която водила битка вътре в себе си, се чудела дали наистина Бог я обича, защото имала много страдания в своя живот. Тя се питала дали Той не я е забравил. Веднъж като вървяла сама, тя минала покрай едно лозе през есента, което представлявало красива гледка. Много листа покривали лозите, но нямало никакъв плод, само листа. В този момент Небесният Градинар ѝ прошепнал и казал: „Чудиш ли се на изпитанията в твоя живот? Чудиш ли се на нещастията, които идват върху теб и на проблемите, с които се срещаш? Запомни, дете Мое, градинарят спира да кастри и подрязва, да браносва и обработва само, когато не очаква нищо повече от лозата. Искаш ли да спра да те подрязвам? Искаш ли да не очакваш нищо повече освен листа от твоя живот? Искаш ли да те оставя? Ако твоят отговор е да, тогава Аз ще престана да подрязвам, ще престана да те обработвам, ще престана да те браносвам и няма да очаквам от теб нищо повече, освен листа.” Тя погледнала нагоре, като избърсала горещите сълзи от бузите си и разбрала. О, ако можехме само да видим така, както тя е видяла в този момент! Вместо сълзи на скръб, тя проляла сълзи на радост; погледнала и извикала: „Скъпи Небесни Градинарю, аз го виждам! Как съм могла да бъда толкова сляпа през тези месеци? Браносвай ме и обработвай ме! Ако изпитанията, които си позволил да дойдат в моя живот, ще ме направят по-добра християнка, ако дълбоките води ще помогнат да ме моделираш в по-полезен съд, ако чрез тези мъки и нещастия може да бъде донесен плод от моя живот, тогава моля Те, култивирай моя живот!” Радвай се, възлюбени! Въпреки, че всяко твое желание, всяка твоя мечта и надежда ще пропадне и изчезне, запомни нещо: ръката на Божествена любов е тази, която подрязва лозата. Говорим за вяра и може би има такива, които се хвалят със своята вяра. Но никога не забравяй, че голямата вяра е дадена от Отец, за да издържиш ГОЛЕМИТЕ ИЗПИТАНИЯ. Голямата вяра има пълна увереност в съвършеното знание и съвършената мъдрост на един съвършен Небесен Баща. Повтарям: голямата вяра е дадена, за да издържиш големите изпитания. Някой, който чете тези думи като човек може да каже: „Само, ако можех да видя лицето на Учителя за един миг през тези дълги часове, дни и месеци на преминаване през големи изпитания, голямо страдание и нещастие. Ако можех да погледна към личността на Исус, ако можех буквално да почувствам Неговите силни ръце да стискат моите, ако можеше Той да ми даде знак или нещо осезаемо, аз щях да бъда в състояние да премина през всичко.” Да, знай, но не си ли мислил някога, че мълчанието на Исус е толкова красноречиво, колкото и говоренето Му? Неговото мълчание в твоята ситуация може да бъде не знак за Неговото неодобрение, а за Неговото одобрение. Точно така! Позволи ми да ти разкажа една история, която чух преди години, но не мога да я забравя. Една християнка сънувала три фигури, които се молели на колене. Тя ги наблюдавала тихо. Учителят се появил и се навел над първата фигура. С огромна нежност Той я прегърнал, усмихнал ѝ се и ѝ говорил успокоителни думи. Тази, която Го наблюдавала, си казала: „Той трябва да я обича много. Тя сигурно е избран съд, отделен от другите. Видя ли как Той се усмихна и как нежно я докосна?” След това тя видяла Учителя да отива до втората коленичила фигура и Той ѝ положил ръка. Това било

всичко. Той нито ѝ говорил, нито се навел да ѝ се усмихне. Нежно положил ръка на главата ѝ и си тръгнал. Тази, която наблюдавала, извикала: „Спасителят сигурно не я обича, колкото обича първата, защото нито ѝ се усмихна, нито ѝ говори. Просто положи нежно ръка върху главата ѝ.” Тогава, докато се чудела, тя видяла Учителя да приближава третата коленичила фигура. Без да я погледне и без да ѝ говори, Той я отминал. Нито дума не казал, нито протегнал ръка да я докосне.

Наблюдаващата била смаяна от сцената и разсъждавала: „Сигурно е наскърбила дълбоко Учителя, защото Той не ѝ говори, не я докосна, нито се спря да ѝ се усмихне.” Изведнъж обаче тя усетила присъствието на Учителя. Той застанал до нея и започнал да ѝ говори: „Мое дете, ти не разбираш. Първата, която коленичеше в молитва, се нуждаеше от цялата Моя нежност и грижа, за да задържа краката ѝ в Моя тесен път. Тя се нуждаеше от увереност в Моята любов, тя има нужда да ѝ бъде напомнено, че Съм близо, за да ѝ помогна. Тя е слаба във вярата, просто едно бебе. Тя се нуждае от цялата сила, която мога да ѝ дам. Втората имаше по-силна вяра и по-дълбока любов към Мен. Тя е уверена в Моята мъдрост и във всяко Мое наставление. Но третата! О, само да можеше да разбереш! Тази, на която Аз нито говорих, нито се спрях да ѝ положа ръка, нито се наведох да ѝ се усмихна, има огромна вяра и любов. Аз я обучавам за най-високото и свято служение. Както Моят Отец Ми се довери и имаше вяра и увереност в Мен, когато ходех по земята, така това скъпо Мое дете има увереност и вяра в Мен. Аз мога да ѝ се доверя при всички обстоятелства, без значение колко тежи кръстът и критичността на кризата. Аз ѝ имам доверие, когато е в най-трудния час, в най-болезненото страдание и жестоко изпитателно време. Аз мога да разчитам да ми се довери при всички обстоятелства и този живот Аз използвам в голяма мярка. Аз Съм мълчалив в Моята любов, защото обичам толкова, че силата на думите не е достатъчна, за да могат човешките сърца да разберат.” Възлюбени, там, където падат най-много дъждове, там тревата е най-зелена; и там, където намираш огромни мъгли от сълзи и скръб, ти винаги ще откриваш сърца, които са изпълнени с мира и любовта на Бог. И така, когато твоят Бог крие Своето лице, не казвай, че те е забравил. Той се грижи за това, да направи да Го обичаш, и подрязва лозата, за да може да дава по-изобилен и по-съвършен плод.

ПРОЧЕТИ УПЪТВАНЕТО

Това ще бъде една друга от онези добри и искрени беседи, малко от онзи добър, старомоден царевичен хляб от Мисури. Но вместо да говорим за царевичен хляб, ще говорим за леден чай. Сега това може да ти се стори странно, но ще ти призная нещо. Когато бях хлапе, бях сигурна, че най-прекрасното нещо на света е леденият чай. Ние нямахме кока кола, или пепси, или безалкохолните напитки, които познаваме днес, и аз си спомням кога за първи път опитах леден чай. Беше в къщата на леля Бел. Леля Бел беше винаги в крак с модата! Всичко, което първо идваше в Канзас, тя правеше така, че веднага да го има в онзи малък, провинциален град Алма, Мисури, където живееше. Преди ние да имаме леден чай в къщата на Джоу Кулман в Конкордия, леля Бел го имаше в Алма, но можеш да бъдеш 100% сигурен, че и Елма Кулман го имаше на следващата сутрин, след като сестра ѝ Бел го сервира на големия обяд в неделя. Винаги беше велик ден, когато мама правеше леден чай. Наблюдавах я внимателно. И сега виждам онази кутия „Липтон”. Спомням си как мама вадеше малко чай от кутията и го слагаше в глинения съд. Наблюдавах я как го прави. След това тя изливаше горещата вода върху чая и слагаше една чиния върху глинения съд. И така, един ден мама не си беше вкъщи. Реших, че точно този е денят, в който мога да пия леден чай колкото си искам. Спомням си моето очакване и възбуждане, като си мислех: „Ако малко от този чай е толкова хубав, помисли си колко по-хубав ще бъде много от него!” Взех кутията с чая и я изпразних цялата в глинения съд. Сварих водата точно, както мама правеше и след това я излях върху чая. Взех същата чиния, която мама използваше и я сложих върху съда, за да се запари. Чаках и чаках, и чаках. След малко вдигнах чинията, но за моя изненада чайт не изглеждаше така, както очаквах да изглежда. Мислех, че съм направила това, което мама правеше, но той беше толкова черен. Добавих вода и след това още вода, и продължих да прибавям вода, докато не напълних всички съдове, които мама имаше в кухнята, с леден чай. Имах толкова много леден чай, че не знаех какво да правя с него. Не посмях да го изхвърля в

канала. Но изведнъж ми хрумна една идея - можех да дам малко на съседката, която живееше до нас, и на всички съседи, които живееха наблизо. Ще си призная, че се забърках в най-голямата кажа, която някога си виждал. Знаеш ли защо? Защото не бях прочела упътването. Бях твърде малка да чета и не знаех, че е необходимо да се следва упътването. Затова направих бъркотия от нещо, което можеше да бъде прекрасно, ако бях прочела упътването и бях действала според него.

Като християни ние се нуждаем да спрем и да прочетем упътването! Здравият разум и Законът на Словото трябва винаги да бъдат нашият пътеводител за изпълнен с Духа живот. Ще повторя това, защото е толкова жизненоважно. Здравият разум и Закона на Словото - Словото на Бог - трябва винаги да бъдат наш пътеводител за изпълнен с Духа живот. Има хиляди деца на Бог, в чиято искреност не се съмнявам. Не се осмелявай и ти да се съмняваш в тяхната искреност, но за нещастие много от тях не са спрели, за да прочетат упътването. Те не са спрели достатъчно време, за да научат Закона на Словото! Понеже не четат упътването и понеже не следват Закона на Словото, те похабяват нещо, което е прекрасно, нещо, което е много ценно и скъпо. Преди да продължа, чувствам, че трябва да спра, за да ти напомня, че няма друг човек, който да живее в този час, който да е повече предаден на личността на Святия Дух, от мен. Няма друг човек, който да вярва повече от мен в това чудесно петдесетно преживяване да бъдеш изпълнен с Духа. Аз вярвам в преживяването на горницата, в Кръщението със Святия Дух с всеки атом от моето същество. Но аз все още твърдя, че ние се нуждаем да следваме Закона на Словото. Има два въпроса, които трябва да си зададем във връзка с това славно преживяване - да бъдеш изпълнен със Святия Дух:

- *Какво е това, което правя с това чудесно преживяване за назиданието на Църквата?*
- *Използвам ли това преживяване за спасяване на души?*

Човек може винаги да различи оригинала от фалшификата: това, което е от Духа, ще носи вдъхновеното от Духа печелене на души. Ще бъда много пряма с теб и ще ти кажа, че понякога си мисля, че ние използваме това скъпоценно преживяване за всичко друго, само не и за печелене на души. Признавам, че има нещо, от което почти се възмуствам и не зная дали това е навик или липса на знание. Открила съм, че твърде много изпълнени с Духа мъже и жени придават твърде голямо значение на въпроса за говоренето на езици (толкова чудесно и толкова вълнуващо преживяване) и те не успяват да израснат над това преживяване. С други думи остават в горницата. Виждала съм хора, изпълнени с Духа, които здрависват и поздравяват, и първото нещо, което казват, е: „Бог да те благослови! Говориш ли на езици?” Срещата съм изпълнени с Духа жени, чиято най-голяма грижа е въпроса за „говоренето на езици”. Аз вярвам в езиците. Трябва да правя така, защото Библията учи това, но ще бъде един велик ден за петдесетното движение и за всички наши братя и сестри в Господ, когато основното желание бъде печелене на души за Господ Исус Христос. Като изпълнени с Духа хора, ние в своята любов трябва да стиснем ръката на човека до нас и да кажем: „Бог да те благослови! Колко души спечели днес? Кого доведе при Исус тази седмица?” Понякога си мисля, че има хиляди скъпи мъже и жени на Бог, изпълнени с Духа, които никога няма да напуснат горницата. Спри и помисли! Ако сто и двайсетте човека не бяха напуснали горницата, Ерусалим никога нямаше да бъде разтърсен от силата на Бог! Ако сто и двайсетте бяха останали в горницата, никога нямаше да ги има трите хиляди доведени до спасителното познаване на Исус Христос под помазанието на Святия Дух, когато Той използва езика на Петър за Своята слава. Ако сто и двайсетте бяха останали в горницата, петте хиляди никога нямаше да бъдат прибавени към църквата за един ден. Разбираш ли за какво говоря? Ти никога ли не си излизал от горницата? О, признавам, че там е славно! Един ден Петър и Йоан ще ни разкажат точно какво се е случило в тази Горница. Може би на тях им се е искало да останат там до края на живота си, но имаше нещо, което те трябваше да направят. Бог им даде преживяването в горницата с някаква цел. Те не трябваше да продължават в този духовен пикник и да останат в горницата. Те бяха изпълнени, те бяха екипирани със сила за една цел и ти виждаш изпълнението на тази цел, когато те напуснаха горницата и излязоха да свидетелстват за Господ Исус Христос под помазанието на Святия Дух. Много рано на другата сутрин си мислех за преживяването, което Петър, Яков и Йоан

имаха на планината на преображението. Помисли си за вълнуващото преживяване - изведнъж да видиш Исус преобразен пред очите ти. Представи си вълнението им, когато стояха и гледаха Мойсей и Илия, които се появиха пред тях като духовни същества. Те бяха там. Те разпознаха Мойсей. Те разпознаха Илия. Те веднага ги разпознаха. „И ето, явиха им се Мойсей и Илия, които се разговаряха с Него” (Матей 17:3). В своето вълнение и трепет Петър се увлече. Той искаше да остане там завинаги и се чудеше как може да ги задържи. Той се обърна към Исус и каза: „Господи, добре е да сме тука. Ако искаш, аз ще направя три скинии - за Тебе една, за Мойсей една и една за Илия” (4-ти ст.). Петър чувстваше, че ако могат да построят тези три скинии, тогава те можеха да имат планината на преображението завинаги. Той беше така очарован и радостен от това благословение и от славата, която виждаше, че не искаше никога да напусне това място. Но не спирай до тук! Прочети малко по-нататък в същата глава и ще видиш, че Исус извежда тримата ученици от планината. Вие ще Го видите да ги води долу при множествата, при гладните, нуждаещите се, измъчваните от греха души в долината. И първия човек, когото учениците срещнаха, бе мъжът, чийто син бе епилептик. Да, те са там, долу, възлюбени. Те са там, долу в долината, гладни за Словото на Вечния Живот. Благодаря на Бог за планината на Преображението, но Петър, Яков и Йоан не трябваше да остават там. Те трябваше да слязат долу, в долината, където можеха да помогнат на мъжете и жените. Благодаря на Бог за преживяването на горницата. Благодаря на Бог за кръщението със Святия Дух. Ако него го нямаше, човек щеше да бъде изпращан напред като войник без меч, лампа без масло, лампа без пламък. Благодаря на моя Бог за силата на Святия Дух, за това славно преживяване, когато човек бива екипиран със сила за служение. Все пак след като Петър, Яков и Йоан не трябваше да остават на планината на преобразяването, но бяха отведени от Спасителя долу, в долината, за да дадат на другите хляба на вечния живот, то със сигурност и ние трябва да излезем от горницата и да дадем на другите това, което вече сме преживели. Когато продължаваме да стоим в горницата, ние не съобщаваме Словото на никой друг. Днес, приятелю, помни, че преживяването в горницата е, за да те екипира със сила за служение, а няма по-велико служение от това, да водиш мъже и жени при Господ Исус Христос. Братко и сестро, като се здрависвам с вас, позволете ми да ви попитам: „Колко души спечелихте за Господ след своето преживяване в горницата?”

ПО ПОДОБИЕ НА ХРИСТОС

Ако можеше да видиш себе си такъв, какъвто Бог иска да бъдеш, ти никога повече нямаше да бъдеш човекът, който си сега. Това са думи на един мъдър човек от миналото, но един стих от Библията твърди тази истина с по-голяма мъдрост:

Докато всички достигнем в единство на вратата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота

Ефесяни 4:13

Този прекрасен пасаж, изваден от едно от посланията на апостол Павел, без съмнение се отнася до усъвършенстването на Църквата в Исус Христос като цяло и все пак никога не забравяй, че Църквата може да достигне до степента на напълно израснал човек, когато индивидуалностите, които я изграждат, са усъвършенствани в благодатта, която принадлежи на християнския характер. Вярно е, че Павел говореше за Църквата на Христос като цяло, но както една нация се състои от индивидуалности, така е и с Църквата на Христос. Тя се състои от индивидуалности и той говори не само за усъвършенстването на Църквата на Христос, но и за усъвършенстването на тези индивидуалности, които я изграждат. И така, ние сме поставили пред нас типа характер, към който християнинът трябва да расте. Разбери нещо. Християнинът трябва да се развива в подобие на Христос и Христос е типът растеж. Спомням си колко голямо впечатление ми направи легендата на Хотърн - „Голямото каменно лице”. Може би си спомняш легендата и знаеш нейното обещание, че в някое незнайно бъдеще ще дойде един мъж, който ще носи същите черти на образа върху голямата скала. Имало един младеж, който се втрещвал в това лице, издълбано в скалата дни наред и го

сънувал през нощта и търсел човека, по чието подобие бил направен образът върху скалата. С времето всички в неговото общество разбрали, че неговото собствено лице започнало да прилича на лицето, издълбано в скалата. В този човек те различили великия дух на образа върху скалата. Обещаният човек дошъл при тях в образа на тази чакаща и търпелива човешка душа. Никога няма да забравя дълбокото впечатление, което тази история ми направи като малко момиче. В този тринадесети стих на четвърта глава от Книгата Ефесяни Павел казва нещо такова за истинското дете на Бог. Нека да прочетем във Второ Коринтияни 3:18 една част от Писанието, която често е тълкувана погрешно и е погрешно разбрана:

А ние всички с открито лице, като в огледало, гледайки господната слава (слава тук означава характер) се преобразяваме в същия образ (подобие) от характер в характер. Това означава ли, че всеки един от нас най-накрая ще стане още един Христос? Не. Има такива, които не са разбрали правилно истинското значение на този стих и твърдят такова нещо, но аз се моля Святият Дух да бъде твоят Учител. Когато четем този стих отново, не бива да забравяме, че един образ е подобие. Нищо от това модерно обожествяване на човека няма да го направи спасител на света, както изкупителния Христос. Не позволявай на никого да ти казва, че който и да е човек може да стане толкова съвършен, че да може да стои като един Христос, равен със Сина на Живия Бог. Да се преобразяваме в същия образ от характер в характер, е израз на трансформиращото влияние от посветеното и искрено изучаване на моралната красота и славна сила на Сина на Бог. Ние трябва да бъдем като Христос. Ние трябва да бъдем толкова като Христос и толкова да носим Неговия характер, че когато светът те види като християнин, да каже: „Кой е Този, чиято слава отразяваш? Кажи ни за Него, чиято благодат излъчваш чрез своя живот.” Нека да ти напомня, че тези, които са новородени, стоят пред Бог оправдани чрез вяра, но ние стоим оправдани пред целия свят (това включва нашите съседи, приятели, нашите семейства, тези, с които контактуваме в работата си) чрез живота, който водим. Единственият Христос, с който много мъже и жени контактуват днес, е християнинът или християнката, чиято отговорност е да отразяват любовта на Исус. Тази личност в света може да не знае нищо за Словото на Бог. Те може би никога не са посещавали църква. Може да нямат никаква директна връзка с каквото и да било, свързано с Христос и никаква лична връзка с Исус, но чрез контакта си с теб те ще видят Неговата слава, която ти отразяваш, и благодатта, смирението, любовта на Христос, на когото ти служиш. В момента на новородението Христос издига Свое обиталище в душата на вярващия и индивидуалността повече не принадлежи на себе си, но на Исус Христос. Останалата част от живота е непрестанно отричане на някой като индивидуалност и цялата красота на характера, който той носи не е нищо друго, освен израз на съвършения човек вътре в него - Исус Христос. Винаги съм обичала това, което е написано за Август. Той е живял окаян, грешен живот, но след това дал себе си на Христос, като се отказал от своите нечестиви пътища и връзки. Един ден, когато минавал по улиците на Картаген, срещнал жената, която го била пленила със своя чар в неговия предишен грешен живот. Той веднага се обърнал и избягал от нея. Тя викнала след него: „Защо бягаш, Августе? Това съм аз!” И Август все още тичайки, се провикнал в отговор: „Бягам, защото аз не съм аз!” Великият реформатор Мартин Лутер веднъж казал: „Тук не живее Мартин Лутер. Исус Христос живее тук.” А ти и аз сме чели думите на един друг велик човек на Бог - апостол Павел, който казва: „...и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен” (Галатяни 2:20). Благословен да бъде Бог за такива прекрасни промени! Библейско е това, че ние сме нови създания в Христос Исус, и ако не си нов човек след като Христос е влязъл в твоя живот, тогава ти никога не си бил новороден. Ако си същият човек, който си бил преди това преживяване, тогава ти никога не си имал това преживяване. Ще има промяна и ти ще кажеш, както Август е извикал: „Бягам, защото аз не съм аз!” Исус Христос живее вътре във всеки новороден вярващ и доказателството, че Христос е в този вярващ, се състои във възпроизвеждането на Христос в неговия живот. Той ще има същия ум и характер като Христос във всичко. Когато невярващият забележи живота на християнина, неговите разговори, начина му на живот, светът ще разбере, че Христос се е върнал на земята в душата на един човек и живее там. Аз Го представям. Ако си християнин, ти Го представяш и да бъдеш християнин означава нещо. Говоря за възпроизвеждането на Христос в живота, но не като нещо, което една бедна

и слаба човешка душа може да направи. Вижте тази прекрасна илюстрация, която Сам Христос даде, когато говореше за кремове:

Разгледайте как растат полските кремове.

Матей 6:28

Е, как растат те? Няма никаква борба в живота на крема, за да порасне. Как жельдът става дъб? Не става с опитване, а като се позволи на бъдещия дъб да се развива естествено. Нито кремът, нито дъбът се борят, за да пораснат. Това е един естествен процес на растеж. И така, подобие на Христос в християните не става в резултат на борба или усилие на човека да възпроизведе характера на Исус. Това не става с имитация. Ние имаме твърде много имитации и фалшификати. Доказано е, че където има оригинал, винаги някой прави фалшификат. По този начин ние имаме фалшиви християни. Но да възпроизведеш живота подобие на Христос в живота на един християнин е най-естественото нещо на света. Това е един естествен растеж. Научният свят определя този естествен растеж като „съответствието на вида“. Това е спонтанно развитие без борба. Тогава нека се обърнем към голите факти: Какво означава да бъдеш като Христос? Накратко това означава да бъдем хора, с които по-лесно можеш да се спогаждаш и по-лесно да живееш с тях у дома. Никога повече няма да бъдеш любезен, мил и хубав, когато си далеч от къщи, а сърдит, когато си в собствения си дом. Зная, че има хора, които са сладки като захар, когато са сред обществото, но още в минутата, в която прекрачат прага на своя дом, те стават лоши и заядливи като всеки, който върви по улиците. Това е да си фалшификат. Този неконтролируем, избухлив характер, с който ти е трудно да живееш, ще бъде взет под контрол и ще изчезне. Тази тънка покрита чувствителност, която винаги създава рани в теб, ще изчезне. Защо? Защото животът за себе си ще бъде разпнат, а един мъртвец няма никакви чувства. Но ще ви кажа, че имаме най-живите трупове в Църквата на Бог! Това огорчение на сърцето, този непрощаващ дух ще отлети, когато животът за себе си бъде разпнат. Когато твоята омраза бъде погребана, ти няма да отделяш никакво време, за да слагаш цветя на нейния гроб. Много хора правят това. Те погребват едно нещо, но държат гроба отрупан с цветя. И от време на време, след като са погребали своята болка, те взимат старата кирка и лопатата и я изкопават отново. Този дух на „добър като никой друг и може би малко по-добър“ ще даде място на истинското смирение, когато Христос управлява живота. Това работи! Когато „себе“-то бъде разпнато, ще има промяна в този светски живот, която ще кара хората да забелязват разликата и да я сравняват с живота на този човек, който не е направил професия от християнството. Нека се върнем до това, какво казва Библията, че означава да си християнин. Всичко, което е свързано с тази промяна на живота и съвършенството, което идва като резултат от нея.

Докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешка заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости, но действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, който е главата, Христос

Ефесяни 4:13-15

Погледни към чудесния характер на Исус, към ослепителната слава на Неговата морална красота и помисли да бъдеш като Него в Неговата несравнима и непоклатима вяра, в праведната цел и сила, която Той дава, за да изкупи света! Помисли да бъдеш като Него в Неговото охотно подчинение да върши волята на Своя Баща, въпреки че затова Той трябваше да премине през неизговорима агония на Своята душа! Като Него в Неговата искреност, като направи Своето себе, което направи цялото Негово съществуване продължителни мъки на Голгота, заради Своите приятели. Знаеш ли какво означава истинска мъка за другите? Забравил ли си достатъчно себе си, за да мислиш за другите толкова изцяло, че да желаеш да се жертваш за тях и след това да забравиш своята жертва? Това, че ти си я направил, защото си ги обичал и си искал да изразиш тази любов? Забравил ли си себе си и своите собствени желанија и нужди, заради своята искрена грижа за твоя приятел,

за този, който се нуждае от твоето съчувствие, помощ и любов? О, да бъдеш като Исус в Неговото безкрайно прощение, което дойде от едно сърце без зрънце омраза, въпреки че Неговите гонители в своя гняв Го приковаха на едно дърво! Като Него в Неговото нежно съчувствие, което Неговото сърце излъчва, с безкрайната Му жажда да помогне на бедните и страдащите и да направи Своя живот мисия за милост над наследниците на нещастиято. Като Него, възлюбени, преобразени в същия образ от характер в характер... по подобие на Самия Христос!

НАДЕЖДА

Без значение какъв е твоят ден или колко големи са твоите неприятности в този час, докато Бог е все още на Своя трон и чува, и отговаря на молитви, и докато твоята вяра в Него стои непокътната, всичко ще се нареди! Тези, които ме познават, знаят думите от предишния абзац. Преди да започна това послание за НАДЕЖДАТА, което чувствам, че е жизнено необходимо, и преди да отворя сърцето си, за да споделя с теб някои от истините, които съм научила от Божието Слово, моля се да позволиш на Святия Дух, който е тази животворяща Личност от Троицата и Този, който мощно ни подкрепя, да раздвижи твоя ум и да те накара да бъдеш съучастник на божествените истини, които Той е направил реални за моя собствен дух. Веднъж един човек в абсолютно обезкуражение и отчаяние, натоварен с проблеми и тревоги, изведнъж погледна към мен и каза: „Мис Кулман, нищо друго не ми е останало, освен надежда.“ Обърнах се към него и казах: „Това е прекрасно! Това е велико! Поздравления!“ Никога няма да забравя изражението на лицето му, когато ме погледна. Той бе безмълвен за момент и след това измънка смяяно: „За какво, за Бога ме поздравяваш?“ Отговорих: „Заради факта, че имаш надежда, че погледът ти се е издигнал на нивото на надеждата. Всичко друго е изчистено и ти си отворен за тази динамична, тази жизнена, тази невероятна сила, наречена надежда. Докато я имаш, ти имаш една доста добра основа, на която да стоиш. С надежда ти не си победен. Всъщност, ако само знаеш това, ти вече щеше да си тръгнал по пътя на победата. Ти си на твоя път към успеха!“ Аз мисля това, което казах дори и сега, когато ти казвам, че е без значение какво ти се е случило, без значение е колко бедствени са твоите обстоятелства, без значение е какво е дошло в твоя живот, ако имаш надежда, тогава ти си далеч от това, да бъдеш победена личност. Но позволи ми да те попитам: „Знаеш ли наистина КАК да се надяваш?“ Ако знаеш как да пускаш надеждата да работи за теб, ти можеш да вървиш от една победа в друга. Как знам това? Защото е работило в моя живот и това, което споделям с теб сега, тук, е буквално една от тайните на моя живот. Питай тези, които ме познават най-добре. Никога, никога, никога, при каквито и да е обстоятелства, аз не съм победена. Никога! Не ме интересува дали водите на трудностите така са прелели, че дори когато се протегна толкова, колкото мога, само един пръст може да бъде видян над дълбоките води - тогава аз все още се надявам. Не ме интересува дали небето е толкова черно, че не мога да видя дори най-слабата светлина от някоя звезда. Дори ако никаква луна и никаква светлина не се вижда на небето, надеждата може да сложи звезди в това тъмно небе за мен. И за теб също! Аз вярвам това с цялото си сърце и се моля на Бог, като продължаваш да четеш, да видиш и да разбереш, както никога до сега това прекрасно нещо, наречено надежда. Запомни, няма никакво поражение в Исус Христос. Нито един мъж или жена, които четат тези думи, не трябва да бъдат победени от врага. Ти не трябва да отиваш в поражение. Бог не те е направил, за да бъдеш един провал. Ти не си създаден, за да имаш провал! Няма значение кой си или ситуацията, в която живееш. Ти не си направен за поражение. Ти си победен, когато си СЪГЛАСЕН да бъдеш победен, защото ти имаш Един, който стои отдясно на Бог Отец и е в позицията на Първосвещеник на Живия Бог, който е твой Застъпник, Един, който винаги ходатайства за теб. Има един пасаж, който всички ние знаем много добре. Той се намира в 13-та глава на I-во Коринтяни. Започни да четеш от дванадесети стих, където Павел казва:

Защото сега (в това настоящо време) **виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава** (и тук той използва думата „тогава“, защото говори за времето, когато ние вече няма да имаме нужда нито от вяра, нито от надежда) **ще ги видим лице с лице. Сега познаваме отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат.**

Под думата „сега“ Павел има предвид този земен живот в плътта, нашето ежедневно съществуване. Но когато използва думата „тогава“, той говори за времето, когато повече няма да имаме нужда нито от вяра, нито от надежда. Тогавашната вяра ще е станала реалност. Ние няма да имаме нужда да се надяваме, защото когато застанем в прекрасното присъствие на Исус и това, което е тленно, бъде облечено в нетленност, ние няма да имаме повече товари, неприятности, проблеми, мъки, болести, скърби. Разбираш ли? Моля се да мога да ти обясня, че когато Павел говори за „тогава“, той има предвид времето, когато това, което се разваля (това е нашият земен живот), ще бъде сложено в нещо, което не се разваля (нашето възкресено тяло). Сега ти и аз знаем отчасти, но ТОГАВА ще знаем така, както ние сме познавани. *„И така (Павел все още говори за земния живот, който познаваме днес), остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-голямата от тях е любовта.“* Защо любовта е най-голямата от трите? Защото любовта е нещо, което ще вземем с нас, и което ще бъде усъвършенствано „тогава“, когато ще стоим в присъствието на Исус. В Неговото присъствие надеждата и вярата ще дадат път на реалността. Но сега, в този час, днес, остават вярата и надеждата. Така виждаме, че вярата не е надежда, нито надеждата е същата като вярата. Те са различни и отделни, но преди да има вяра, трябва да има надежда. Но какво е надеждата? Речникът на Уебстър я определя като „чувство, че това, което е желано, ще стане; желание, придружено с очакване“. Сега ние знаем, че думите не могат да обяснят представи, които са свързани с някакво отношение. Това отношение може да се каже, определя гледната точка на живота на даден човек, неговия фокус или цел. Затова думите - това си ти. Като резултат ние виждаме от самото начало, че надеждата е нещо, което е умствено и което всеки човек може да притежава. Това е достъпно за теб. То не е задължително нещо духовно. То е умствено. Ти можеш да го имаш и аз мога да го имам. Ако някога е имало ден, когато безнадеждността да е съществувала, изглежда, че това е сега. Все пак надеждата е една от най-известните терапии, които са познати на човечеството. Не знам друга терапия, която да дава по-добри резултати в човека от надеждата. Надеждата слага звезди в тъмни небеса. Надеждата слага прозорци на голи стени. Надеждата слага усмивка на лицето, когато сърцето скърби. Надеждата упорства дори след като лодката е потънала. Надеждата завързва възел на края на въжето, така че човек да може да продължи да се държи за това въже. Надеждата отказва да приеме „не“ за отговор дори когато не е останало нищо друго, освен самата надежда. Нека сега се обърнем към това лично Слово от Бог, изговорено чрез апостол Павел и записано в 8-ма глава на Римляни, което започва от 24-ти стих. Павел казва, че *с тая надежда ние се спасихме*. Точно така! Ти можеш да бъдеш спасен от много трагедии, спасен от абсолютно бедствие, спасен от поражение, докато надеждата е жива вътре в сърцето ти. И защо мога да твърдя това? Защото Божието Слово обещава, че *„с тая надежда ние се спасихме“*, а Божиите обещания не могат да пропаднат. Но Павел не спира тук, а продължава: *„а надежда, която се вижда изпълнена, не е вече надежда, защото кой би се надявал за това, което вижда? Но, ако се надяваме за онова, което не виждаме, тогава с търпение го чакаме“*. Прочети този последен стих няколко пъти и нека този пасаж да потъне в твоя ум, и най-накрая да проникне в подсъзнанието, и да обгърне твоето ежедневие. Да, ние сме спасени чрез надежда. Всеки е чувал тази стара поговорка: Където има живот, там има надежда. Това е много добра поговорка, но аз знам една по-добра, просто я обърни: Където има надежда, там има живот. Винаги ще има живот и винаги ще има победа, докато има надежда в твоя живот. Когато надеждата изгасне, ти си наистина мъртъв. Когато надеждата изгасне, губиш всичко. Когато надеждата изгасне, не може да има победа. Когато надеждата изгасне, не може да има успех. Но докато надеждата съществува в твоя ум, ти си жив и докато си жив, има възможност за растеж. Растежът е винаги резултат от жив живот. Така, като вземеш това величествено, славно и динамично нещо, наречено надежда, в твоето същество, ти освежаваш своя ум с него. Като резултат, ти мислиш надежда, ти буквално живееш надежда и изграждаш своя ден на надежда. Когато

ставаш сутринта, окуражи се, като кажеш на висок глас: „Аз ще изградя моя ден на надежда.“ Аз правя това всяка сутрин от моя живот. Когато се събудя, първите ми мисли са: Чудя се какво ще донесе Бог в моя живот днес. Има очакване в моето сърце, че нещо прекрасно ще се случи. И толкова често това става! Всеки ден е един славен ден и нито един ден не си прилича с друг. Утре сутринта, когато се събудиш, и ти опитай това. Започни да използваш надежда, започни да мислиш надежда, вместо отчаяние и вместо да мислиш, че твоят ден може би ще бъде толкова ужасен и разочароващ, както вчера. Ако поддържаш такова негативно отношение, това ще ти се случи, защото ти и аз обикновено получаваме това, което търсим. Аз нямам „лоши“ дни. Разбира се, случват ми се неща, защото все още съм част от човечеството. Но аз не се фокусирам върху болезнените и разочароващи неща, които излизат на пътя ми. Когато те се случват, аз се държа здраво за надеждата, прескачам лошите неща и излизам на върха. Има очакване в тази славна дума „надежда“, защото надеждата е динамична сила. Когато един човек има надежда вътре в себе си, той започва да усеща някакво очакване, което не може изцяло да разбере. Тогава вярата започва да израства и този човек започва да получава ръководство в своя ум, и то е следвано от Божията духовна мощ, която включва растеж в знание и сила, които са жизнено необходими, за да се справиш успешно с проблемите на живота. Трябва да има една база, едно начало на всички неща. Затова ние не трябва да стоим в обезкуражение, отчаяние и поражение. Ние имаме вътре в нас, чрез Исус Христос нашия Господ, силата да се издигнем над трудностите и надеждата освобождава тази сила. Така че, аз ви предупреждавам да напълните ума си с това славно нещо, наречено надежда. Надеждата отказва да приеме „не“ за отговор дори когато нищо не е останало. Когато твоят ум е пълен с надежда, ти ще премахнеш всички разрушителни фактори. Ти ще бъдеш по-здрав и по-щастлив. Ти ще бъдеш по-ефективен. Надеждата ще сложи усмивка на лицето ти, когато всъщност няма нищо, за което да се усмихваш. Има едно Писание, което за мен е прекрасно. То е написано в 42 Псалм, 11 стих:

Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бог, аз още ще Го славословя: Той е помощ на лицето ми и Бог мой.

Надеждата не само ще сложи звезди в тъмното небе и прозорци на една гола стена, но тя ще сложи и усмивка на лицето. Ако умът ти е пълен с надежда, дори, когато няма външна причина за тази надежда, освен заради обещанията на Бог, ти ще премахнеш всички разрушителни фактори. Надеждата е най-великото оръжие срещу умствената депресия, което познавам. Затова, въпреки всички трудности и въпреки значимостта на твоя час, не позволявай на твоя ум да бъде изцяло потопен в твоите проблеми! Признай, че те съществуват. Разпознай ги, но веднага разгроми твоята депресия с НАДЕЖДА. Ти никога няма да бъдеш победен и никога няма да рухнеш, докато можеш да напълниш твоя ум с надежда. Депресията е болест и много са жертви на депресията, обезкуражението и неефективността. Ако си жертва на обезкуражението, искам да опиташ някой от моите „витамини“. Въпреки, че не съм доктор в медицинския смисъл на думата, имам някои доста добри и стимулиращи хапчета, които не можеш да си купиш от аптеката на ъгъла. „Инжекциите“, които ти представям, не са такива, каквито твоят доктор или медицинска сестра ти предписват, но аз гарантирам, че имам сигурно лекарство против депресията. Аз имам най-великото лекарство за обезкуражението. Ето го: „*Надявай се на Бога, аз все още ще Го славословя - Той е помощ на лицето ми и Бог мой.*“ Научи се да мислиш за бъдещето с надежда, вместо обезкуражение и ти ще познаеш физическата енергия. Ти ще притежаваш яснота на ума. Ти ще се наслаждаваш на духовно здраве. Ти ще имаш котва, която е здрава и непоколебима. Моята надежда не е в човек. Има само Един, който е абсолютно непоколебим, и само Един, който е здрава котва. Това е нашият Бог. Той е това, от което днешното поколение се нуждае повече от всичко на света. Аз се нуждаю от Него. Ти се нуждаеш от Него. Всички се нуждаем от Него. В Евреи 6-та глава 19 стих е дадено Божието обяснение: „*Която (надежда) имаме за душата като здрава и непоколебима котва.*“ Как практикуваме тази надежда? Как живеем, като мислим за бъдещето с надежда? Много е просто. Всичко, от което се нуждаем, е, да започнем да мислим надежда, защото надеждата е умствена. Ако умът на един човек е пълен с тревога и страх, той ще произведе тревога и

страх. Ти си това, което мислиш. Страхът започва с това, от което се страхуваме. Ако дълго време се страхуваме от болест, често тя ще дойде върху нас, защото създаваме благоприятни условия за тази болест. Или ако се страхуваме от провал известен период от време, вероятно ще срещнем провал, защото сме създали атмосфера за провал. Не позволявай на страха да владее в твоя ум и твоите мисли. Вместо това започни да изразяваш надежда, като осъзнаваш, че единствената истинска тайна за това, да мислиш за бъдещето с надежда, е, да сложиш своята вяра в силата на Всемогъщия Бог. Това е една сигурна формула, която ти гарантира, че никога няма да бъдеш победен.

ИСТИНСКИЯТ СМИСЪЛ НА ЖИВОТА

Веднъж един художник направи следното изявление за своите природни пейзажи: „Аз мога да направя картината добре, ако първо направя моето небе добре.” Това, което той каза, ми говори много. Искаш ли да знаеш защо? Аз съм научила, че ако „загубим нашето небе”, скоро ще загубим нашата земя. Това, което се опитвам да кажа, е просто това: ако можем да се хванем за Бог или ако позволим на Бог да ни държи, тогава „нашето небе” е добре и всичко си идва на мястото, и във всичко има смисъл. Ако нямаме Бог в нашия живот, ако нямаме Небесен Баща, никаква определена личност, никакъв Господ, който да е наша основа и главна фигура в нашия живот, тогава ние нямаме истинска здравина и никаква пътеводна звезда, за да можем да управляваме нашата малка лодка. В резултат на това ние никога не можем да разчитаме на някакви вечни ръце да ни поддържат, когато нашият плавателен съд започне да потъва. Така ние, блъскани от вълните, живеем един безсмислен живот. С други думи, ако в своя живот сме далеч от Бог, тогава нашият живот няма истински смисъл. Искаш ли да знаеш нещо? Хората днес са като малки глупави деца, защото те мислят, че страната на материалния успех е един достатъчен и задоволителен свят. Един много добре проспериращ нюйоркчанин и неговата съпруга се завърнаха в малкия град в Мисури, в който са израснали. По време на своето малко посещение мъжът каза на жена си: „Е, ето от къде сме излезли.” Тя отговори по много неочакван начин: „Да, и аз се чудя какво е останало от нас.” Тя чувстваше празнота сред тяхното огромно материално благополучие. Позволи ми да споделя с теб нещо, което намирам за много интересно. През 1929 година една група от най-известните милионери в света се срещнали в хотел „Еджуътър Бийч”, Чикаго. Там били следните хора: президентът на най-голямата независима компания за производство на стомана, президентът на най-голямата компания за комунални услуги, най-големия прекупвач на пшеница, президентът на нюйоркската стокова борса, един член на президентския кабинет, най-големият борсов агент на Уол Стрийт, президентът на Банката за международни спогодби. Взети заедно тези магнати контролираха повече пари, отколкото има в хазната на Съединените щати и с години вестниците и списанията пишеха за техния успех и подтикваха младежите в Америка да последват техния пример. Нека да видим какво стана с тези мъже след 25 години. Президентът на най-голямата независима компания за производство на стомана живя през последните пет години от живота си с пари, взети назаем и умря в абсолютна бедност. Големият прекупвач на пшеница умря в чужбина неплатежоспособен. Президентът на нюйоркската стокова борса беше освободен от затвора „Синг Синг”. Членът на президентския кабинет бе помилват, така че да умре вкъщи, а не в затвора. Най-големият борсов агент на Уол Стрийт се самоуби. Главата на най-големия световен монопол също се самоуби. Всички тези мъже се бяха научили да правят пари, но нито един от тях не бе се научил как да живее. Обърни внимание. Човек трябва да има вяра и лоялност към нещо, което е над него, едно нещо, което дава истинско значение, смисъл и цел на живота. Без него човек е загубен и животът му няма никакъв истински смисъл. Животът няма истински смисъл, ако няма индивидуалност, една определена личност в самото сърце и корен в човешкото съществуване. Аз виждам как нещо става с това поколение, нещо, което много прилича на това, което се случи с поколенията на Авраам, Исаак и Яков. Яков можеше да каже: „Бог на моите бащи”... Бог на Авраам и страхът на Исаак... Бог бе Всемогъщият Бог на Авраам. Той си говореше с Него. Той бе реален за Авраам и негов интимен приятел. В следващото поколение обаче, Бог беше само „страхът” на Исаак. Исаак не беше толкова близък с Бог и за него Той беше второстепенен. Все пак

Исаак стоеше в страх спрямо Бога на неговия баща. В третото поколение резултатът от това постепенно заличаване на реалността на Бог се вижда в гниещия морал на Яков. Появи се морално гниене. Яков открадна първородството на брат си и бе готов да се заеме със своето бъдеще, без да го интересува Бог. Чуй ме сега! Същите неща са се случвали и все още ни се случват. Нашите предци са имали пряко преживяване с Бог във великите ранни съживления. Следващото поколение се е оттеглило от това лично да се среща с Бог и се е прилепило към църквата заради бащите си. Но Бог е бил само „страхът“, проблясък на една изчезваща вяра. Третото поколение жъне резултата от тази вяра, която произвежда гниещ морал и гниеща цивилизация. Това, че ние сме загубили Бог, е очевидно и ние жънем гниещ морал и гниеща цивилизация. Ние се срутваме морално, защото сме срутили духовно. Доказано е - нито една нация не е по-здрава от своите духовни сили. Америка днес не е по-здрава от своите духовни хора, а тези, които са загубили Бог, са загубили и основата на своята морална сила. Яков срещна Бог, когато се бореше през нощта (Битие 32:24-32) и се появи един нов човек. Докато ние като Яков не бъдем морално обновени, като намерим Бог, ние ще бъдем победени и няма никаква надежда за нашето бъдеще. Човек трябва да вярва в някого, да бъде верен на някого, трябва да има активна вяра и да вярва в нещо, което е над него. Разбира се, ние, които сме християни, вярваме, че това НЕЩО, че този НЯКОЙ е БОГ. Първо като отделни личности, после като нация ние трябва да се върнем при Бог, защото, когато Бог си отиде, основата на нашия морал също си отива. Днес бъдещето на света е в ръцете на вярващите и ние трябва да познаем Бог по личен, интимен начин, също както Давид Го познаваше, когато каза: „**Господ е моят Пастир.**“ Да, Той е моят Пастир. Той е реален. Той е личен. Той е една определена личност. Бог е Този, на когото се доверявам, Този, в когото имам увереност. Той е реален за мен по същия начин, както бе реален за Давид, когато написа 23-ти Псалм:

Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда. Освежава душата ми. Води ме през прави пътеки заради името Си.

Да! И в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми.

помазал си с миро главата ми. Чашата ми се прелива. Наистина благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми.

И аз ще живея завинаги в Дома Господен.

Ти и аз - всички се нуждаем да Го познаем по същия този интимен начин! Какво правиш, когато има нещастие? Към кого се обръщаш, когато има проблеми и конфликти у дома? Може би таткото си е отишъл от теб и те е оставил сама да възпитаваш и храниш тези скъпи дечица. Какво правиш, когато чувстваш, че няма нито една звезда на небето ти, когато твоята нощ е тъмна и не можеш да заспиш? Въртиш се в леглото си и ти изглежда, че слънцето никога няма да свети и зората никога няма да изгрее. Чувстваш гореща пот в дланите си. Опитваш се да се биеш в тези битки сама, но борбата, която водиш, ти дава малка надежда за победа и някак си усещаш, че се биеш в една битка, която ще загубиш. Най-великите битки не се водят на бойните полета. Най-големите битки се водят в човешкото сърце! Повярвай ми. Аз знам! Какво правиш, когато застанеш до креватчето на своето бебе и това скъпо малко тяло изгаря в треска? Ти стоиш там поразена, когато докторът казва, че няма нищо повече, което може да направи. Може би той е достатъчно голям, за да ти каже: „Моли се“, но ти не знаеш как да се молиш. Никога не си се молила. Ти не се познаваш с Този, който чува и отговаря на молитвите. Какво правиш, когато стоиш в присъствието на смъртта? Няма никаква надежда. Ти нямаш никаква надежда. Ти никога не си се познавала с Този, който казва: „**Аз Съм възкресението и живота.**“ Той е непознат за теб. Но, възлюбени, вие можете да Го познавате като Личност, Той е Този, който държи ключа към всеки проблем в твоя живот. В Него няма поражение. Той е мощен завоевател и Този, който ще бъде твоята славна подкрепа. Той е Синът на Живия Бог, Исус Христос. Говоря за Бог, който е Баща на Исус. Приеми Христос сега и мощният Бог на тази Вселена ще стане твоят

Небесен Баща. Без Христос животът е безсмислен. С Него има прощение на греховете, мир, радост и живот вечно. Отче, разкрий Себе Си пред това чакащо и гладно сърце. Ние Те молим в името на Исус. Амин.

ЗАКОНЪТ НА ЖИВОТА

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. И защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не внимаваши на гредата в твоето око? Или как ще речеш на брат си: Остави ме да извадя съчицата от окоето ти, а ето - гредата в твоето око? Лицемерецо, първо извади гредата от твоето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиши съчицата от братовото си око.

Матей 7:1-5

Това гласи една част от Проповедта на планината и тази част се състои само от пет кратки стиха, които съдържат малко повече от осемдесет думи. Но твърде малко е да се каже, че това е най-изумителният документ, представен някога на човечеството, въпреки простите думи, от които се състои. Защо твърдя това? Защото в тези пет стиха се казва повече за човешката природа и смисъла на живота; повече за тайната на щастието и успеха; повече за изходния път при трудностите и Божия подход; разкрива се повече за освобождението на душата и спасението на света, отколкото мъдростта на всички философи и теолози, събрани заедно. Тази част обяснява великия закон, Великия Закон на Живота. Много по-важно е всеки човек, млад и стар, да бъде учен за значението на тези стихове, отколкото каквото и да било нещо, което се преподава в училищата и колежаите. Заради важността на това мое твърдение, позволи ми да повтора отново. Много по-важно е всеки възрастен и всеки младеж да бъде учен за смисъла на тези пет стиха, които се намират в Божието Слово, от всичко друго, което се преподава в което и да е училище, университет или колеж. Няма нищо, което да бъде намерено в която и да е библиотека или лаборатория, което да е една милионна част толкова важно, колкото информацията, която се съдържа тук. Прочети отново: *„Не съдете, за да не бъдете съдени, защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.“* Ако човек разбере само за миг истинското значение на тези думи и повярва, че са верни, веднага те ще променят коренно неговия живот, неговото поведение и така ще променят неговия характер за сравнително кратко време, че дори най-близките му приятели едва ли ще го познаят. Когато препрочитаме тази част от Проповедта на планината, ние виждаме как най-предизвикателните неща в нея тихо са пренебрегнати в практиката в по-голямата част от християнския свят. Ако изобщо някой трябва да го практикува, разбира се, че трябва да са хората, които се смятат за християни. И все пак ние намираме толкова малко плодове от практикуването на тези неща в живота на повечето Божии хора. Изглежда, че тази част от Божието Слово някак си е пренебрегната, а тя е основният принцип, от който зависи християнският ти живот. Винаги съм вярвала и все още твърдя, че ние стоим оправдани чрез вяра пред Бог, а стоим оправдани пред хората около нас чрез живота, който живеем! Човек трудно може да повярва, че думите от Проповедта на планината са верни, защото изглежда, че тези истини, които са преподавани, са последното нещо, на което хората обръщат внимание в своя всекидневен живот и поведение. Въпреки всичко тези думи, казани от Исус, изразяват простия и неизбежен Закон на Живота. От този Закон на Живота много ясно се вижда, че както мислим, говорим и постъпваме спрямо другите, така и другите мислят, говорят и постъпват спрямо нас. Това, което правим, ще ни се върне. Това е Законът на Живота и абсолютно никой не може да го заобиколи. Всяко нещо, което правим на другите рано или късно ще ни бъде върнато чрез някой някъде. Ще получим доброто, което правим на другите, в същата мярка. По същия начин ще получим лошото, което правим на другите. Това обаче в никакъв случай не означава, че същите хора, към които се отнасяш добре или зле, ще бъдат тези, които ще ти отвърнат със същото. Това почти никога не се случва. Често в някое друго време или място, може би дълго след това, някой друг, който не знае нищо за твоето предишно действие, ще ти заплати зрънце за зрънце. То винаги се връща. Никой не

може да направи нещо добро, без то да му се върне. Може би ще дойде на следващия или на по-следващия ден. Вероятно няма да дойде за една или дори за десет години. Но когато направиш добро на някой, Божият Закон на Живота гарантира, че твоята добрина ще ти се върне. Ако помогнеш на ближния, тази помощ ще ти се върне. Ако даваш, ще ти се дава. Това е Законът на Живота! По същия начин, когато вършиш зло или говориш лоши думи на някой или за някой, можеш да бъдеш сигурен, че лоши думи ще ти бъдат казани или говорени за теб. Защото всеки път, когато мамиш, ще бъдеш измамен. Защото всеки път, когато заблуждаваш, ти също ще бъдеш заблуден. Защото всеки път, когато изричаш лъжа, когато пренебрегнеш задължение, избягаш от отговорност или използваш неправилно авторитета си над другите хора, ти ще получиш резултат, като сам пострадаш от същото. Това е Законът на Живота! Сега не е ли очевидно, че ако хората осъзнаят истината в този закон, това ще окаже огромно влияние върху тяхното държание? Такова разбиране, приложено на практика, не би ли намалило престъпността и не би ли издигнало общи морални стандарти много повече от всички закони, минали през Конгреса? Или от всички законови наказания, наложени от съдии? Когато хората се поддават на изкушението да вършат зло, вероятно на тях им харесва да мислят, че някак си ще избегнат закона на страната, или ще бъдат побързи от представителя на закона, или ще се измъкнат от властите. За нещастие и може би поради неопитност често тази идея е в главата на днешните младежи. Те вярват, че ще „се справят“, въпреки че други са били хванати в същата грешка. Те са убедени, че има изходен път, че могат да нарушат законите на страната и Законите на Бог, и по някакъв начин ще избягат. Те се надяват, че хората, на които са навредили, ще им простят или ще бъдат безсилни да им отмъстят за тяхното действие, или се надяват, че престъплението ще бъде забравено с времето или в най-добрия случай, че тяхното беззаконие въобще няма да бъде открито. Не се заблуждавайте! Няма никакво бягство от Законите на Живота или от Законите на Бог! Ако хората биха могли да разберат, че Законът за въздаянието е космичен (универсален) Закон, безстрастен и непроменим, както закона за гравитацията, без значение кой е човекът или институцията, повечето от нас щяха да помислят два пъти, преди да се отнасят несправедливо към другите и преди да нарушат Закона на Живота. Законът на гравитацията никога не спи, никога не липсва или спира да действа, никога не е изморен, нито пък е състрадателен или отмъстителен. Никой, без значение от неговото интелектуално ниво, не би и сънувал да го избегне или измами, подкупи или изнуди. Хората по целия свят го приемат като неизбежен. Затова те се съобразяват с него. Законът на въздаянието е сигурен, както и законът за гравитацията. Рано или късно водата отива на мястото си, така и отношението ни към другите най-накрая се връща към нас. Сега спри за минута и погледни на този Закон на Живота от друг ъгъл. Ние знаем, че за всяко добро дело, което вършим, и че за всяка мила дума, която кажем, ще получим обратно еквивалент по същия начин в едно или друго време. Все пак хората често се оплакват, че са неблагодарни тези, на които правят услуги. Твърде често те правят това с пълно право, но това оплакване разкрива фалшиво отношение на ума, което трябва да бъде коригирано. Чуй ме! Ако се чувстваш обиден от това, че някой ти е бил неблагодарен за твоята добрина, тогава ти си търсил благодарност и одобрение. Ти си търсил благодарностите на някой. Това е сериозна грешка. Истинската причина да помагаш на другите, трябва да е от чувство за отговорност - да помагаме на другите толкова, колкото можем, защото това е истински израз на нашата любов. В моя личен опит понякога ми се е струвало много лесно да загубя увереност в човешката природа, защото тя е много променлива. Познавала съм хора, които са били особено неблагодарни за много добри неща и благословения. Но има и дела на любов, които трябва да вършим, има неща, които зная, че са правилни, и дали човекът заслужава не е истинският отговор за моето действие. Вътре в мен аз получавам такова огромно удоволствие да помагам и да върша добри неща, че получавам моята награда вътре в мен още, докато върша тези неща. Но по-важно от това е, че аз непрекъснато помня, че принадлежа на Исус. Аз съм тук като Негов представител. Може би съм единственият Христос, единственият Исус, който човекът пред мен познава. Да живея за мен е Христос. Тъй като съм християнка, Той живее Своя живот в мен. Христос е любов - ето защо в това дело, в тази добрина аз показвам Неговата любов. Това, което човек прави с този израз на любов и грижа, е негова отговорност, а не моя. Аз съм изпълнила моята отговорност, като съм направила това, което зная, че е

правилно, и това, което вярвам, че Христос би направил. И до тук е моята отговорност. Какво човек прави с това, е негова отговорност. Моето предизвикателство към теб е това - направи своето добро дело и след това продължавай напред! Нито очаквай, нито искай лично признание. Направи го и го забрави. Когато направиш добро, не очаквай благодарност и уважение, не очаквай нищо в отговор. Направи го, заради това, което е в твоето сърце и след като си го направил, забрави го. Но аз ви обещавам нещо. Докато има Бог на Неговия трон, докато има закон за гравитацията, докато има Закон на Живота, ще дойде ден, когато това добро нещо и дело на любов ще ти се върне! Не е ли прекрасна и окуражаваща сигурност това, че всички молитви, с които си се молил в своя живот, че всички добри дела и мили думи са засети в плодородна почва и нищо не може да ти отнеме тези неща? Наистина нашите молитви, думи и добри постъпки спрямо другите са единствените неща, които ще запазим, защото всичко друго ще изчезне, но доброто, което вършим, ще остане завинаги непроменено и незатъмнено от времето.

ВЕНЕЦЪТ НА ЖИВОТА

Възлюбени, в живота на всеки един идва едно непознато утре, което не знаем какво ще ни донесе. Но ако ходим във вяра, като изцяло се облягаме на обещанията на Бог, Той ще направи нашия път здрав и ще ни води стъпка по стъпка. Затова нека имаме пълна увереност в Този, който е съвършено знание и съвършена мъдрост, в Този, който не може да направи грешка. Ти, който си разтревожен, аз се моля, Небесният Отец да ти даде тази увереност, този мир в ума и чувство за сигурност, които надхвърлят всяка земна сила и мощ. Да изтрие тези сълзи и да чуе вика на молитвата в това стенание. Нека Той направи да разбереш дълбоките истини на Неговото Слово в името на Исус. Знаеш ли, този земен живот е само една глава от Книгата на Живота. Това е! Когато сърцето на човек спре да тупти, когато спрем да дишаме, когато кажат, че сме мъртви, това е само началото на живота в бъдещия свят. Смъртта не е краят. Толкова много хора живеят за днес, но ти и аз като християни живеем за това утре, в което няма да има утре. Ние живеем за този ден, който е отвъд последния ден тук, на земята. Има едно нещо, което много често се обсъжда, и това е вярата, че покаянието в твой смъртен час общо взето не важи. Някои изразяват дори мнение, че има несправедливост в това, че Исус обещава вечен живот на каещия се крадец на кръста, малко преди той да умре. Той беше човек, който не бе служил на Бог нито един ден в своя живот, но там на кръста, когато се покая от своите грехове и призна, че Исус Христос е Синът на Живия Бог, Исус му каза: „*Още днес ще бъдеш с Мен в рая.*” (Лука 23:43). Да, има хиляди, които омаловажават покаянието в предсмъртния час - това, че винаги, когато един мъж или жена признаят своите грехове (без значение дали това става 50 години преди да умрат или 5 секунди преди животът да напусне това тяло), Исус Христос ще прости тези грехове, ще го приеме и този човек ще стане християнин. Защо го вярвам? Защото Библията учи на това: „*Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда*” (1 Йоан 1:9). Затова, когато един човек признае, че е грешник, изповяда своите грехове и приеме Исус Христос в прощението на греховете си, Учителят е длъжен според Своето обещание да спаси Своето Слово и да приеме този човек като Негов, без значение дали това става 50 години, 1 година или 5 секунди преди да умре. Аз вярвам в предсмъртното покаяние, но не го препоръчвам. Рисковано е да отлагаш най-важното решение, което трябва да направиш в своя живот - твърде рисковано, за да бъдеш спокоен. Само помисли за всичко, което човек губи, ако чака да дойде последният му час, за да се покае от греховете си. На първо място, той изпуска един прекрасен живот тук на земята: да живее християнски живот, да познава Всемогъщия Бог като свой Небесен Баща, да знае, че Бог го пази в дланта Си, да живее според Неговите стандарти. Той губи тази благословена радост, вълнуващото преживяване да знаеш какво е да имаш мир на ума и мир в сърцето. Той пропуска този славен живот да бъде пазен от силата на Бог. Но дори повече от това е, че той се лишава да получи награда в бъдещия живот. „*Сам той ще се избави*”, казва Библията, *но тъй, като през огън*”. (1 Коринтяни 3:15). Или както казваме в Мисури: „Спасен на косъм”. Това е твърде рисковано, за да може да ме успокои. Възлюбени, аз не искам да стоя в присъствието на Учителя с празни ръце, като знам, че не съм направила

нищо за Него. Не, аз ще се срамувам много и много ще съжалявам. От друга страна, помисли за този, който е живял за Господ много години, който си спомня за своите дни на служение с радост и удовлетворение. Тук е тази скъпа майка, която е дала всеки ден на Господ и служителят на Бог, който с години Му е служил. Тук е този мисионер, който изцяло е посветил своя живот да служи на Учителя навън, на полето. Те не само ще направят Небето свой вечен дом, но ще получат и награда за всичко, което са направили в плътта, докато са били тук, на земята. Новият Завет говори за пет корони за тези, които са служили на Учителя през своя живот и първата, за която ще говорим, е Венецът на Живота. Тя е обещана в Яков 1:12 *„Благословен онзи човек, който издържа изпитня, защото като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го обичат.”* Този стих засяга всеки един от нас и той може да отвори очите на много християни. Ти може да не си дете на Бог от години, мъж или жена, изпълнен с Духа или пък нов в нещата на Господ - този Венец на Живота засяга теб и мен и в това обещание Бог гарантира, че ще ни даде награда всеки път, когато се изправим в лице с атаките и ги преодолеем в името на Господ. Така че, запомни: Всеки път, когато си атакуван, погледни нагоре и благодари на Бог за тази атака, защото с нея Той не само ти дава сила да я преодолееш, но и награда за това, че си победил атаката, Той ще ти даде Венеца на Живота в бъдещия свят. В този час на примамка без значение каква е тази слабост или колко много пъти си се срещал лице в лице с нея, когато откажеш да се поддадеш на това изкушение в името на Исус, ти ще получиш награда на Небето за това, че си победил в това изкушение на плътта. Някои от вас са плакали. Някои от вас са мърморили и са се отчайвали: „Имам толкова много атаки!” Ти си смятал това за своя слабост и дори си се съмнявал в своето спасение, защото си бил изкушаван толкова сериозно. Позволи ми тук да кажа нещо важно, нещо, което мога да подкрепя с Божието Слово. Не ме интересува кой си или колко си духовен. Може да си изпълнен със Святия Дух и да са ти дадени много духовни дарби. Може да живееш близо до Бог, толкова близо, колкото един човек може да живее, докато е в плътта - все пак никога в твоя живот няма да дойде време, когато да не си атакуван. Защо? Защото врагът на твоята душа не се е покаял. Той все още е противникът, сатана. Той не се е променил. Ти си приел Христос като твой Спасител, ти си станал ново създание в Христос, ти си сменил учителите си, сега ти си Божие дете и си наследник с Исус Христос. Но трябва да се съгласиш с факта, че имаш все още същото тяло и плът, което имаше и преди, когато даде живота си на Исус. Все още има слабост в плътта, защото тя е тленна и смъртна и ще остане такава до часа, в който поемеш дъх за последен път. Тогава и само тогава това, което е тленно, ще се облече в нетление и това, което сега е смъртно, ще се облече в безсмъртие (I Коринтяни 15:53). Но до този момент ти ще имаш плът, с която трябва да се бориш. Врагът на твоята душа е много жив и той работи чрез твоята плът. Този конфликт ще съществува, докато има живот в твоето тяло. Ти ще имаш изкушения. Така че, не се препъвай върху факта, че си изкушаван. Не се обезкуражавай, защото изкушението само по себе си не е грях. Ти може да си изкушаван всеки час, това изкушение не е грях. Може да чувстваш горещия дъх на сатана, твоя враг, опитвайки се да те вкара в грях. Когато се поддадеш на изкушението, тогава то става грях. Продължи да четеш Яков първа глава, от 13 до 16 стих:

Никой, който е изкушаван, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог не се изкушава от зло и Той никого не изкушава. А който е изкушаван, се завлича и подлъгва от собствената си страст и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Не се заблуждавайте, любезни мои братя.

Но, възлюбени, когато тези изкушения дойдат, не казвайте, че Бог ми изкушава, защото Той не изкушава нито един човек. Ние сме изкушавани, когато сме завличани от нашите собствени желаниа и страсти. И кой е източникът на нашата похот? Плътта! Тогава, когато нашите страсти са заченали, те раждат грях и когато грехът напълно порасне, носи смърт. Яков продължава, като казва: *„Не се заблуждавайте, любезни мои братя...”* От тук става много ясно, че говори на братя, на тези, които са християни. Сега нека се върнем към този 12 стих, от където започнахме: *„Блажен онзи човек, който издържа изпитание, защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го*

обичат.” Какво означава това? Много просто. Всеки път, когато си изкушаван и отказваш да се поддадеш на това изкушение чрез силата на Бог, всеки път, когато разгромиш това изкушение и получиш победа чрез силата на Святия Дух, има награда за теб. Не е ли вълнуващо? С това знание нито един християнин не може да се оплаква, че е трудно да се живее християнски живот или че неговите атаки са толкова много, че не може да получи победа, заради многото слабости в него. Спри да плачеш! Изтрий сълзите си! Изправи се и погледни нагоре! Всеки път, когато си изкушаван, радвай се, като си уверен, че цялото Небе е на твоя страна. Ти имаш Бог Отец, Исус Христос Синът, Святият Дух и всички славни ангели на твоя страна. Затова можеш да вдигнеш глава, да вземеш победата над това нещо, което преди те е обърквало и да продължиш напред, пеейки! И като допълнително заплащане, върху Книгите на Славата има една друга златна звезда за теб - награда, която да ти напомня за твоята победа. Един ден, когато наградите бъдат раздадени, ти можеш да попиташ Учителя за звездата на твоето име. Той ще ти отговори: „Не си ли спомняш деня, когато излезе на прага, където щеше да срещнеш изкушение? Не си ли спомняш, когато някой те обърка и ти беше провокиран да избухнеш в ярост? Вместо да направиш това, ти се спря и изрече една проста молитва: „Исусе, помогни ми сега!” Ти не мина през вратата, където изкушението те чакаше. Ти беше тих и овладя своето настроение, когато този човек се възползва от теб. Ти получи победата над изкушението и това не е нищо друго, освен част от твоята награда. Тъй като си човек, желанията на плътта искаха да бъдат задоволени, но ти знаеше, че няма да е правилно. Нямахше нужда някой да ти казва. Ти беше атакуван, но в онзи момент ти погледна нагоре и каза: „Учителю, аз съм слаб. Нуждая се да ми помогнеш.” И Аз не те оставих.” Не, Исус няма да те остави! Без значение колко си слаб, в момента, в който извикаш към Исус за помощ, Той ще бъде там. Той ще ти помогне. Той ще ти изпрати всички небесни сили да отговорят на твоя вик и ти ще имаш победа над това изкушение. Радвай се и бъди щастлив, като знаеш, че когато един ден застанеш пред Бог, когато наградите за победа ще бъдат там, Сам Учителят ще ти даде Венеца на Живота, който ти е обещал.

ВЕНЕЦЪТ НА СЛАВАТА

Вторият венец, който е награда за победата, в бъдещия живот се нарича Венец на Слава, венец, който ще бъде даден на този, който е получил призвание от Учителя да влезе в определено служение. Това е един венец, който Бог е обещал на мъжа или жената, които са призвани да проповядват Евангелието и да стоят зад амвона.

Пасете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го, не с принуждение, а доброволно, като за Бог; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример за стадото.

1 Петрово 5:2-3

Позволете ми да спра за момент, преди да продължа това послание, защото вярвам, че това, което трябва да кажа, е важно. Твърдо съм убедена, че нито един мъж и нито една жена нямат право да застават зад амвона и да проповядват Евангелието, ако не са призвани от Бог за това. Аз мисля, че е така. Малко по-късно в тези серии от послания ще видим, че всички християни са призвани от Бог да печелят души, но тук не говоря за печеленето на души. Говоря за този, на когото е даден авторитетът да проповядва Словото на Бог, да разчупва хляба на живота и да храни тялото на Христос със Словото на Бог. Мъчно ми е, че има някои хора днес, които стоят на амвона, а Бог никога не им е дал авторитета да проповядват Евангелието. Това е причината, поради която те не носят товара за душите, нито се чувстват отговорни за духовния растеж на членовете на тяхната църква. Те никога не са били екипирани за тази специална задача. За да бъдем честни, ще кажа, че щеше да бъде хиляди пъти по-добре, ако те имаха друга професия. Някои от тях са били „избрани” да проповядват Евангелието от баба си или от друг член на семейството. Много майки са решили в ума си и са планирали техния син да проповядва Евангелието. Бог не е имал нищо общо с решението на този млад човек да влезе в служение. Може би той е чувствал, че

трябва да следва стъпките на баща си, който е бил успешен служител, или на своя дядо, който е бил призван от Бог. В резултат на това, на него му изглежда мъдро решението да стане проповедник, въпреки че не е носил никакъв истински товар за душите в сърцето си. Други са станали пастири по причини, които само те си знаят. Ако това наистина е така, би било хиляди пъти по-добре такива служители да бяха се захванали с друга професия, защото не вярвам някой да има право да проповядва Евангелието, освен ако не е бил призван от Бог за това и не е получил своя авторитет от Бог. Ето защо аз имам такава увереност в откровенията, дадени на апостол Павел така, както четем в I Коринтяни 1:1 *„Павел, с Божиата воля призван да бъде апостол на Исус Христос.“* Павел знаеше от къде е получил своето призвание. Той беше убеден без никаква сянка на съмнение, че това е Божието призвание и Божиата воля. Когато Бог призовава един мъж или една жена в служение, Той ще екипира изцяло този човек с необходимите средства и оръжия да храни и пази стадото. Дълбоко уважавам многото семинарии и Библейски колежи, но Божието призвание не може да бъде получено на техните лекции. Това е нещо, което никой не може да даде, освен Сам Бог, Този, който върши призиванието. Ако все още си „с мен“, след като споделих с теб това обвинение в моето сърце, аз ще ти кажа нещо повече. Аз твърдя, че ако ти вършиш работата според волята на Бог и според това, което Той е определил да бъде направено, тогава проповядването на Евангелието е най-тежката работа на света и най-трудната професия, която съществува. Тя е предложение за работа 24 часа на ден. Моето призвание да проповядвам Евангелието е нещо, за което нито един не може да ме разубеди, нещо, в което съм 100% сигурна. То е също толкова реално, колкото моето спасение. Няма значение какво може би си казваш за жените проповедници. Не ме интересува дали гледаш на факта, че аз съм жена, която проповядва Евангелието. Аз зная от къде е моето призвание. Зная, че трябва да бъда вярна на това призвание и на Този, чиято воля е да върша това, което сега върша. Моля те, отвори на първото послание на Петър и прочети отново това прекрасно обещание, което е дадено на този, който е призван да проповядва Словото на Бог: *„Пасете Божието стадо, което е между вас, надзиравайте го не с принуждение, а доброволно, като за Бог; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господарувате над паството, което ви се доверява, а като показвате пример на стадото.“* Това последно изречение е невероятно! Да си пример струва нещо. Всеки служител на Евангелието е отговорен с живота, който живее, пред Бог и пред тези, които води, за да бъде пример на стадото. Ние не само храним стадото, ние трябва да живеем това, което проповядваме, трябва да бъдем пример за това, което проповядваме. Хиляди пъти ще е по-добре да не проповядваме нещо, отколкото да го проповядваме и да не живеем в него. Твърде много хора стоят на амвона в неделя и проповядват едно безкомпромисно Евангелие, а в останалите дни на седмицата живеят противоположно на това, което са проповядвали. Господ ни е заповядал да храним стадото, да правим това доброволно, не за пари, но ние също трябва да бъдем пример за тях 24 часа на ден, 7 дни в седмицата, 365 дни в годината. Продължи сега да четеш 4 стих от I Петрово 5 глава: *„И когато се яви Пастиреначалникът [който разбира се е Исус], ще получите венеца на славата, който не увяхва.“* За мен това е страхотно! Бих дала всичко на света, за да мога да опресня паметта на всеки мъж и жена, които знаят, че са призвани да проповядват Евангелието по волята на Бог, за да мога да им припомня това чудесно обещание за един вечен Венец на Славата. Божието Слово ни предизвиква да „пасем стадото“. Той не казва нищо за забавляване на стадото. На нас не ни е казано да гъделичкаме ушите на стадото. Когато Петър пишеше това под вдъхновението на Святия Дух, той имаше предвид духовния човек. Ако си призван от Бог да проповядваш Словото, има само едно нещо, което ще направи здрави християни и здраво стадо, и това е духовната храна, която е Словото на Бог. Няма никакъв заместител на Библията, никакъв заместител на Божието Слово. То е хляб за духовния човек. Тази прекрасна храна от Словото гарантира, че стадото ще бъде здраво. Едно физическо тяло може да бъде силно само ако този човек се храни с добра храна и има здравословен режим на хранене. Нито един пастир няма да има духовно здраво стадо, ако не го храни с твърдата храна на Словото, Библията. Ние имаме нужда да се върнем отново към тази солидна духовна храна. Твърде много хора са се отдалечили от нея. Да отдадеш себе си на другите в служение пред Бог е най-славната привилегия на света. Затова прави това с желание. Прави го с усърдие. Прави го, защото

Исус все още е твоята първа любов и защото знаеш от къде е дошъл твоят призив за служение. Считай, че най-голямата привилегия е да дадеш своя живот като жива жертва, за да храниш стадото, да помагаш на мъже и жени да намерят Спасителя - Този, който даде Своя живот, за да можем да имаме вечен живот. Питали са ме какви витамини вземам, за да вървя напред. Нито един витамин не може да заеме мястото на увереността и знанието, че съм в съвършената воля на Бог, като храня Неговото стадо и разгласявам Словото на Вечен живот!

ВЕНЕЦЪТ НА РАДОСТТА

Сега стигнахме до третата част на тези серии от лекции - Венеца на Радостта, венеца на този, който печели души. Тази корона е отделна и различна от Венеца на Славата, който Исус ще даде на тези, които е призовал да пасат стадото Му. Понякога ние си мислим, че единственият човек, който печели души, е проповедникът - този, който стои зад амвона. Това не е така. Всеки християнин, всеки човек, който се е новородил, духовно съживен от силата на бог, ще бъде отговорен за печелене на мъже и жени за Господ Исус Христос точно толкова, колкото и този, който стои зад амвона. Всеки християнин е призван да печели души. Да, много често служителят на Евангелието е използван да води хора при Христос, но той е и призван да пасе стадото, да дава духовна храна на хората от своята църква и да тълкува Словото на Бог. Помисли само за минута за нещо, което чувствам, че е особено важно. Това е фактът, че да доведеш една душа при Исус е най-голямото възможно постижение в човешкия живот. На един прочут и високо уважаван човек му бе зададен следния въпрос: „Според теб кое е най-великото нещо, което един човек може да бъде или да направи?” Без да се колебае, той отвърнал: „Най-великото нещо не е да бъдеш учен, колкото и важно да е това, нито пък да си държавник или теолог. Най-великото от всичко за един човек е това, да доведе някой друг при Исус Христос.” Със сигурност той говореше мъдро и правилно.

Най-голямата амбиция на всеки член на една църква, за всеки човек, който е християнин, трябва да бъде да доведе някого при Христос. Ако си християнин, Бог те държи отговорен да доведеш някой друг при Неговия Единороден Син. Най-великият начин да бъдат водени хора при Христос може да бъде видян в историята на Андрей, който доведе своя брат Симон при Исус. Ето защо най-великият начин за печелене на света, е личният метод. Това е планът на Христос и Бог очаква всеки едни, който е новороден, да даде най-доброто от себе си, за да печели други на страната на великото служение на Исус. Деяния 1:8 гласи: „...и ще бъдете свидетели за Мене, каза Исус, както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.” Ранната църква разбра. Римската империя във времето на ранната църква беше езическа и егоистична сила, гниеца отвътре. Все пак в едно кратко поколение тази ранна църква разтърси Римската империя от центъра до периферията и запали светлината на Евангелието във всяка част на това огромно царство. Как го направиха? Направиха го по личния метод. Мъжете, жените и децата, които обичаха Христос, излязоха навсякъде, говореха за Христос, свидетелстваха за Христос и слушателите ги последваха и откриха за себе си реалността на новородението. Но ти не можеш да бъдеш свидетел, ако преди всичко не го живееш. Как ще свидетелстваш на своя съсед, как можеш да работиш по личния метод и да му говориш за нещата на Бог, ако твоят живот не е едно живо свидетелство? Всички се усмихваме на прочутата фраза: „Делата говорят много повече от думите.” Това е причината много християни да прехвърлят отговорността за печелене на души за Господ върху проповедника или някой друг. Те се опитват да се извинят пред задължението да печелят души, защото знаят, че тяхното свидетелство няма никаква сила - че те не живеят ежедневен, постоянен християнски живот. Най-великото постижение, което една майка може да има, е да спечели своето семейство за Господ. Това е най-великата благодарност и комплимент, който може да бъде отправен. Искаш ли да знаеш защо? Защото нейният син, нейната дъщеря, нейният съпруг са уверени в нейния живот като християнка. Тя трябва да го живее пред тях по 24 часа на ден. Най-великата благодарност, която може да бъде отправена към един баща, е за това, че синът му е приел Исус за свой Спасител заради християнския живот, който бащата живее пред него. Павел говори за това в Първо Солунци 2:18-20 „Защото поискахме да дойдем при вас (поне аз, Павел) един-два пъти, но сатана ни попречи, понеже коя е нашата надежда или радост, или венец, с който се хвалим?” Павел

задава въпроса: Коя е нашата надежда? Коя е нашата истинска радост? Кой е нашият венец на радост? След това продължава, като отговаря: „*Не сте ли вие пред нашия Господ Исус при Неговото пришествие? Защото вие сте наша слава и радост.*” Тук Павел говори за тези, които са били спечелени за Господ Исус Христос чрез неговите усилия, тези, които са били доведени при Христос чрез неговия труд. Няма по-велика радост тук на земята от това, да доведеш една душа при Христос и най-великата радост в бъдещия живот е, когато застанеш в прекрасното присъствие на Исус, да има някой, който да те погледне в лицето и да каже: „Аз съм тук заради твоето свидетелство. Аз съм на Небето днес заради живота, който ти имаше. Аз съм тук на Небето, защото ти ме научи, защото ти ме доведе в присъствието на Исус.” Тогава ще бъде твой Венецът на Радостта! Да доведеш една душа при Исус е възможно най-високото постижение за един човешки живот и Венецът на Радостта е венецът на този, който печели души и той е обещан в бъдещия живот на тези, които са довели мъже и жени при Христос.

ВЕНЕЦЪТ НА ПРАВДАТА

Нека да започнем с четвъртия венец, Венеца на Правдата, като видим какво казва Божието Слово във II Тимотей 4:1-8. Разбираш ли, ние трябва да получим основа за този четвърти венец, преди да можем изцяло да разберем пълното значение на това, което апостол Павел казва:

Заръчвам ти пред Бог и пред Исус Христос, който ще съди живите и мъртвите, и предвид явлението Му и царуването Му: Проповядвай Словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение, но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание, извърши делото на благовестител, изпълнявай службата си. Защото аз вече ставам принос и времето на отиването ми настава. Аз се подвизавах в доброто войнстване, попрището свърших, вратата опазих, отсега нататък се пази за мене венецът на Правдата, който Господ, праведният Съдия ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление.

Сега, като прочетох това Писание, трудно ми е да продължа да пиша. То е толкова славно и вълнуващо! Помни, Павел говори за последните дни - времето, в което ние живеем! Той каза, че в тези последни дни ще има фалшиви пророци и ние ще ги виждаме и чуваме, че ще има и такива, които няма да търпят здравото учение, и днес има много такива хора. Много, които ходят на църква и не могат да търпят да се проповядва за ада. И ако техният проповедник застане на амвона и проповядва за ада, те ще направят така, че това да бъде неговата последна проповед от този амвон. Има и такива хора от дадена църква, които не биха понесли да се проповядват дори десетте заповеди. Защо? Защото „*не прелюбодействай*” е все още част от заповедите. Днес много служители проповядват повече това, което хората искат да чуят, отколкото това, което се нуждаят да чуят. Но Божието Слово казва: „*Проповядвай Словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване.*” Павел не спира до тук. Той продължава да предупреждава, че ще има такива, които ще се обърнат от истината и ние виждаме това със собствените си очи. Прочети 8-ми стих отново: „*От сега нататък се пази за мен венеца на правдата, който Господ, праведният Съдия ще ми даде в оня ден.*” До тук ли спря Павел? Не. Като говори за този Венец на Правдата, той продължава: „*и не само на мен, но и на всички, които са обикнали Неговото явление.*” Това е един точно определен венец и той казва на кого ще бъде даден този Венец на Правда. Позволи ми да спра за минута, за да анализирам нещо, което намирам за много интересно. Не знам как е с теб, но за мен няма друга част от Божието Слово, която да ми харесва толкова много, както книгата Откровение. В първата глава Йоан писа за това, което видя и чу, като се опитва да убеди тези, към които пише, че неговото откровение е автентично, че е бил свидетел на тези

неща. Но знаеш ли защо? От всичко, което Йоан видя и чу, това, което най-много го развълнува, беше фактът, че той видя Исус да се връща на земята отново! Когато разбрах това, направо не можех да стоя на краката си и осъзнах защо Йоан не можеше да овладее своето възлнение и сам прекъсна своите поздравления, за да каже: „Ето, иде с облаците; ще Го види всяко око и ония, които Го прободоха; и всички земни поколения ще възридаят за Него. Така е. Амин. Аз Съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, който е, и който е бил, и който идва, Всемогъщият.” (Откровение 1:7-8). От всичко, което Йоан видя, от всичко, което чу, това, което го развълнува най-много, беше славното идване, прекрасното явление на Господ Исус Христос! И искаш ли да знаеш нещо? Аз все още твърдя, че само тези, които живеят живот, отделен и посветен на Бог, само тези, които живеят живот без компромиси, само тези, които живеят изцяло осветен живот, които живеят изцяло според светлината, която са получили, са тези, които с радостно нетърпение очакват идването на Господ. Защо? Защото те знаят, че са готови да Го посрещнат. Бог иска ти да бъдеш готов за Неговото славно явление и да бъдеш сред тези, на които ще бъде даден Венецът на Правдата.

НЕТЛЕНЕН ВЕНЕЦ

Този пети венец, Нетленният Венец, е последният от тази наша поредица. Тъй като човек не може да извади един стих от Писанието вън от Неговия контекст, защото рискува да наруши Неговата цялост, нека да отворим на I Коринтяни 9:24-25:

Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите. И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние нетленен.

Павел не само е избрал надбягването като илюстрация, но и казва защо го е направил. Всички знаем, че когато човек участва в маратон или какъвто и да бил друг вид надбягване, в края на състезанието победителят получава някакъв трофей, награда. Част от твоята подготовка за надбягването е да се тренираш да пазиш самообладание. Дисциплината е много стриктна. Нито едно препятствие не е твърде голямо. Всичко, което получава победителят, е тленно - награда, която ще избелее и ще изчезне. Тя не е нещо, което той ще вземе в бъдещия живот. Тя ще изсъхне, защото е временна и преходна, не е вечна и трайна. Но ние сме състезатели в едно надбягване, в което ще получим нетленна награда. Венецът, който ще получим в бъдещия живот, не е тленен венец. Венецът, който ще получим в края на надбягването, е траен, венец на вечно благословение.

„И така, аз така тичам” - казва Павел - „не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха; но уморявам тялото си (изтощавам тялото си) и го поробвам (правя го роб), да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен (да не съм в състояние да издържа изпитанието).” (I Коринтяни 9:26-27).

Нека спрем и помислим върху това. Нуждаем се да размишляваме известно време върху това. Какво казваше всъщност Павел? То е дълбоко. То е изразително. То е мощно и е свързано точно с всекидневния живот. Какво имаше предвид? Общоприетата истина е, че Павел беше един от най-великите светии, които някога са живели. Тогава, ако Павел е намерил за необходимо да държи своето тяло в подчинение, ако е намерил за нужно да се бори с плътта, тогава колко ПОВЕЧЕ ти и аз трябва да имаме тази ежедневна битка, този ежедневен стремеж да държим плътта в подчинение! Това е нещо, за което си струва да се помисли. Павел продължава, като казва нещо повече по този въпрос, което е записано в посланието към Галатяните 5:17-18: *„Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът - противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате. Но, ако се водите от Духа, не сте под закон.”* Какво се има предвид? Павел признава, че съществува една постоянна битка, която ти и аз като Божии деца ще имаме. Тук той не пишеше за невярващите или за тези, които не са новородени. Той отправя своите думи към братята и сестрите (Галатяни 5:13). Мога ли да бъда наистина

искрена и пряма с теб? Ако нямаш никакви трудности с плътта, ако нямаш битка с плътта, нещо не е наред. Ти или не си бил новороден, или си мъртъв, но не го знаеш! Знаеш ли защо твърдя това? Защото Божието Слово учи, че ще има непрекъсната борба между плътта и Духа... и това наистина е така! Но Павел казва: „Аз поробвам плътта.” Желанията са там. Изкушенията са там. Въпреки всичко Павел казва, че поробва плътта чрез силата на Святия Дух. Не чрез своята собствена сила, не чрез своята воля, но чрез силата на Святия Дух Павел можеше да владее над своята плът. Ние можем да правим това по същия начин! Ти знаеш, че врагът на твоята душа е триединен: съществуват светът, плътта и дяволът. Честно ти казвам, светът въобще не ме привлича. За нищо на света не бих си сменила мястото с спасен човек. Не мога да видя как мъжете или жените в грех могат да спечелят каквото и да било. Никой от тях няма това, което аз искам. На стария пияница от улицата се гледа с презрение и отвращение. Нито пък човека на най-високото стъпало на социалната стълбца, който се занимава с толкова празни неща, има нещо, което аз искам. Нямам никакво желание нито за неговия начин на живот, нито за неговото плитко съществуване. Той не притежава нищо от това, което аз искам. Аз работя за нещо, което е вечно. Аз имам цел. Не, аз не се страхувам от света, защото той изобщо не ме привлича. Аз не се страхувам от дявола, защото зная, че нито един човек не трябва да бъде победен дори с една единствена точка от дявола, освен ако той не се съгласи с поражението. Защо? Защото ти и аз можем за използваме същото оръжие, което използва и Исус: „Писано е...” (Матей 4). Ти ще откриеш, че сатана и неговите малки подчинени демони ще изчезнат доста бързо, ако използваш меча на Духа, който е Слово на Бог (Ефесяни 6:17). Исус използва това оръжие и Той ни учи и ние да Го използваме. Но ще ти призная, че се страхувам от плътта. Аз зная моите слабости. Аз все още съм дъщеря на Джоу и Ема Кулман. Аз съм наследила слабостите на плътта от татко и мама. Аз съм все още в плътта. Дори въпреки че съм се новородила, тези слабости са все още там и не са напълно изкоренени. Ако слабостта на плътта можеше да бъде изкоренена в момента на новородението, Павел никога нямаше да каже, че има постоянна и непрекъсната борба между Духа и плътта.

Въпреки този факт, аз имам добри новини за теб. Ти и аз можем да имаме победа над нашите слабости. Ние не само можем да бъдем победители над слабостите на плътта, но повече от победители чрез Исус Христос. Ние сме родени със свободна воля. Като грешници ние сме абсолютно свободни да приемем или да отхвърлим Христос като наш Спасител. След като се новородим, ние продължаваме да имаме свободна воля. Ние можем да избираме дали да позволим на Учителя да ни даде власт над плътта и да живеем ежедневен, постоянен, победоносен християнски живот, или да изберем да живеем живот на компромиси. Ако избира да държа моето тяло в подчинение, Той ще даде силата и ще направи това възможно. Това, което се опитвам да кажа по много прост начин, е: има едно място в Господ, където можеш да Му предадеш не само душата, където можеш да Му предадеш не само духа, но има едно място, където можеш да посветиш своето тяло на Христос като жива жертва. И Павел описва това като „вашето духовно служение” (Римляни 12:1), когато даваш всичко на Този, който толкова те е обикнал, че е дал Своя живот и тяло за теб. Той не само проля Своята кръв за теб, Той изцяло предаде Своето тяло за теб. Тъй като е дал Своето тяло и е пролял Своята кръв, на теб и мен е дадена силата да имаме ПОБЕДА над душата, духа и плътта. Един ден, когато застанем в Неговото славно присъствие, този нетленен венец ще бъде даден на тези, които са държали плътта в подчинение на Неговата съвършена воля.

ПЕЧАТЪТ НА ДУХА

Сигурна съм, че нашето поучение за Печата на Духа ще ти бъде особено интересно, но преди да преминем към него, моля те, обърни внимание на нещо. За да започнеш отначало, трябва да си приел кръщението, което Исус предлага чрез Своята смърт на кръста. В момента, в който приемеш прощението чрез Божия Син Исус Христос - Бог, Създателят става твоят Небесен Баща. След като си взел това решение, подтиквам те да започнеш да осъзнаваш мястото, което си избрал като вярващ и член на Тялото на Христос. Всъщност често се чудя дали повечето християни изцяло оценяват и добре ли си представят или поне малко

разбират какво са те като християни и какво е тяхното пълно наследство в Исус Христос. Малко осъзнават всичко, което става, след като са имали това прекрасно преживяване да се новородят, и малко разбират какво означава да бъдеш едно от децата на Небесния Цар, а ти и аз сме точно това, след като приемем Христос в нашия живот. Затова в това послание за Печата на Духа нека започнем с писмото на апостол Павел към християните в Ефес. В това ценно писмо ти ще откриеш цялата християнска доктрина. Започни да четеш първа глава от 3-ти до 14-ти стих. Първата дума от този трети стих сама по себе си е цяла проповед. „Благословен...” и ще призная, че не знам друга по-вълнуваща дума в цялата Библия от думата „благословен”. Аз искам да бъда Божието благословено дете, аз искам да бъда Неговият благословен служител, аз желая Неговото благословение и Неговата усмивка, Неговото благоволение, Неговото одобрение. Ти и аз сме виждали някои от Божиите деца да живеят в поражение! Наистина. Ще си помислиш, че техният Небесен Баща е умрял, като ги видиш как действат, как живеят, как изглеждат. Толкова е тъжно, но е вярно, че често ние, които сме християни, създаваме погрешно впечатление и неправилна представа за Божиите деца у неновородения мъж и спасената жена. Само ако можехме напълно да разберем, че ние сме някой! Наследници на Бог. Знаеш ли какво означава това? Сега бъди честен, като отговаряш на моя въпрос. Можеш ли по някакъв начин да разбереш какво означава да бъдеш наследник на Бог? Ако наистина си новороден, ако си християнин, ти си точно това: буквално ти си сънаследник с Исус Христос. Това не е една вълшебна приказка или няколко думи, които звучат красиво. Това не е плод на нечие въображение. Това е едно обещание, което идва от най-високата власт на Небето и земята, защото това гарантира Божието Слово на тези, които са новородени. Нека да помислим само за момент за нещата, които Небесният Баща върши от любов към Своите деца. Ние сме новородени. Ние сме вярващи и Бог ни е благословил в Христос с всички благословения. Осъзнаваш ли, че ти и аз сме благословени, защото Той ни е благословил? Зная, че понякога се чувстваме толкова независими и самодоволни. И тогава в нашето самодоволство ние се вкарваме в толкова ужасни бъркотии. Някои от най-умните хора, които познавам, са влезли в най-ужасни ситуации. Защо? Защото те са зависели от своята мъдрост. Това е почти като че са се опитали сами да се благословят, но ти и аз сме благословени, защото Бог ни е благословил. *„Той ни е благословил в Христос с всяко Небесно благословение.” (Ефесяни 1:3)* и с Неговото благословение върху нашия живот ние ставаме най-богатите хора на света! Той ни е избрал в Своята любов преди създаването на света, защото четем в Ефесяни 1:4 *„Той ни е избрал в Него преди създаването на света.”* Позволи ми тук да направя едно малко сравнение. Джоу Кулман е моят земен баща, моят татко. Едно от най-хубавите неща на света е, когато едно дете знае, че то е желано - това е най-голямата сигурност, която едно дете може да има. Аз знам, че татко и мама са ме искали. Аз не бях нежелано дете и през целия си живот съм ценяла това знание дълбоко вътре в мен. Това е почти като едно скрито бижу, което съм запазила в себе си, като знам, че съм желано дете. Днес има хиляди и хиляди деца, които се скитат по улиците, защото не са желани от своите земни родители. Но знаеш ли нещо? Всяко едно от скъпите деца на Бог е желано! Няма нито един от нас, който да се е новородил и да не е желан от Небесния Баща! Ти може да си дете, нежелано от своите земни родители, но има един Небесен Баща, който те е искал, преди да си видял светлината на деня. Дори преди основаването на света ти си бил желан и си бил обикнат от Него. Освен това в Своего благоволение Той е предопределил теб и мен да бъдем Негови деца. Той ни е обогатил в Своята благодат с изобилен дар. Бедни? Нито едно от Божиите деца не е бедно. Ти може да нямаш в изобилие, що се отнася за материалните неща, но ти си милионер! О, нямам предвид долари и центове. Понякога си мисля, че много от нас са придобили грешна представа за ценностите и че се нуждаем да се върнем към това да усещаме истинските ценности. Ако имаш мир на ума, ти си богат. Ако можеш да легнеш през нощта и да сложиш главата си върху възглавницата, като имаш мир на ума, ти си богат. Ако имаш мир на душата, ти имаш нещо, за което някои от най-имотните хора на света нищо не знаят. Ако имаш увереността, че въпреки всички несигурни неща в живота, има едно сигурно убежище, тогава ти имаш истинска сигурност. В този ден и епоха тези, които познават пълната сигурност, са наистина богати. Не говоря за финансова сигурност. Имам предвид сигурност в Бог Отец, която трае не само един ден, шест месеца или дори десет години. Говоря за сигурност в Христос, която ще трае през

цялата вечност. Да, Бог те е обогатил с изобилен дар. Той е открил на Своите деца великите тайни на Неговия план. Божиите деца знаят повече за бъдещето, отколкото някои от най-великите световни лидери. Той е открил скрити истини на Своите деца и е показал в нас Своята слава заради Своята любов. Ако си новороден, ако си имал това прекрасно преживяване да станеш сънаследник с Исус Христос, Божия Син, ти имаш върху себе си Божия знак. Той те е запечатал със Своя Дух, като те е белязал, че си Негово притежание. Понякога си мисля, че говорим твърде малко за това славно преживяване, когато ставаме нови създания в Исус Христос. В тази първа глава на Ефесяни, в пети стих, се появява думата „предопределил“ и това Писания ясно учи, че всяко човешко същество от първия - Адам, до последния човек, който ще бъде роден в плътта, в началото е било предопределено в ума на Бог. Всички са били предопределени в плана на Бог и в сърцето на Бог да бъдат Негови наследници и сънаследници с Неговия Единороден Син. Но не цялото човечество е приело Божия дар. Не всички са християни. Не всички са се новородили. Библията ясно учи, че Бог не желае нито един да загине (II Петрово 3:9). Той не иска нито едно човешко същество да бъде загубено. Бог никога не е искал ти да бъдеш грешник. Бог никога не е искал ти да отиваш в ада. Адът никога не е бил създаван за мъже и жени. Адът е бил направен за паднали ангели и никога не е бил направен за човечеството! Но виж! Човекът беше създаден със свободна воля. Аз не съм насилвана и няма никаква желязна ръка върху мен, която да ме принуждава да върша това, което върша. Аз не съм карана да работя 16 или 18 часа на ден. Аз го правя, защото така съм избрала. Аз можех да избира някаква друга професия, вместо да проповядвам Евангелието и може би щях да имам доста по-лесен живот. Обаче по свой избор аз правя това, което правя. По избор аз съм християнка. Никой и никаква сила не ме е принудила да бъда християнка или да избира Христос като мой личен Спасител и да живея този живот като християнка. Аз съм родена със свободно право на избор, със свободна воля, с воля, отделна и независима от волята на който и да е на света, отделна и независима дори от Бог. По абсолютно същия начин Исус имаше отделна и независима воля от волята на Отец, когато Той ходеше по тази земя. Исус беше толкова човек, като че не беше Бог!

Една неделна сутрин в една малка методистка църква в Конкордия, Мисури аз избрах да бъда християнка. Нямахме никакво подтикване, нито едно човешко същество не ме накара. Всъщност малко хора в тази църква знаеха какво наистина означава да си новороден. В онзи момент Святият Дух говори в сърцето ми и като малко момиче, почти на 14 години, аз видях себе си като грешница. Аз видях Исус като Спасител за моите грехове и направих избора, най-великия и мъдър избор, който някога съм правила през целия си живот. Аз упражних своята воля и избрах Исус като мой Спасител. Аз направих този избор не за един ден, не за шест месеца, но завинаги и за вечни векове. Бог не желае ти да загинеш. Не желае да загинеш или да бъдеш загубен, но всеки човек трябва да направи своя собствен избор. Никога няма да има и един човек в ада, който да може да посочи с пръст Всемогъщия Бог и да каже: „Ти избра да ме сложиш тук. Аз съм тук, защото Ти направи избора вместо мен.“ Не, възлюбени! Божиата воля е ти да се новородиш. Той те е предопределил да се новородиш, но ти и аз сами трябва да изберем дали да приемем или да отхвърлим прощението. То е точно това, което е - прощение. Когато Исус умря на кръста и извика: „Свърши се“ - беше завършено прощението на цялото човечество. Всичко, което трябва да направиш, е, да приемеш това прощение. В момента, в който получиш това, което Бог направи възможно чрез Своя Син Исус Христос, нещо се случва, нещо прекрасно се случва! Да го обясниш? Не можеш! Но това е едно определено действие. Святият Дух е обвиняващата сила на Троицата и Той е Този, който ти показва, че си грешник. Това е Неговата работа. В същата секунда, в която приемеш Христос като Спасител за прощение на греховете си, Бог, Създателят на цялото човечество, става твоят Небесен Баща и ти си осиновен от Него. Без значение от твоята националност и твоето положение в обществото, има едно нещо, което е общо за цялото човечество: един Спасител, който е Всемогъщият Бог. Обаче Той не става наш Небесен Баща, ПРЕДИ да сме приели Исус Христос, Неговия Син, като наш Спасител. Сигурна съм, че си чувал да се говори за бащинството на Бог и братството на човека. Възлюбени, Бог не може да стане наш Небесен Баща, ако не сме приели Неговия Син Исус Христос като наш личен Спасител. Само тогава Той става нашият Небесен Баща. Ти не

можеш да погледнеш нагоре и да Го наречеш „Отче”, ако не си осиновен от Него. Мисли логично. Ти и аз не можем да наречем „баща” някой, когото сме си избрали. В плътта ние имаме само един баща. Аз имах татко - Джоу Кулман. Аз не мога да нарека някой друг „баща”. Така че, ние не можем да погледнем нагоре и с право да се обърнем към Всемогъщия Бог като към Баща, докато първо не сме осиновени от Него. В I Йоан 3:1 четем: *„Вижте каква любов е дал на нас Отец, да се наречем Божи деца.”* И ние сме такива, защото сме осиновени от Отец, но Той няма да ни осинови, докато първо не приемем Неговия Син в прощение на греховете ни. Едва след това ставаме част от Неговото семейство. Точно така е. Само, ако можехме да се научим да живеем! Ако само ти и аз можехме да разберем колко лесно, просто и естествено е да бъдеш християнин. Небесното семейство е като земното - с братя и сестри и един Баща, който е глава на семейството. Ние всички сме едно семейство. Позволи ми да спра тук, за да прочетем 12-я стих от първа глава на Ефесяните: *„тъй щото да бъдем за похвала на Неговата слава ние, които отнапред се надявахме на Христос.”* Има много да се говори за вярата. Ние съществуваме на базата на нашата вяра в Бог, но няма по-велика вяра от вярата, която Бог Отец показва, когато изпрати Своя Син, роден в плът. Това е оригиналният и най-истински пример за вяра, който познавам, и Сам Бог ни даде този пример. Това, което ще кажа, е много важно. Ние обърнахме внимание на работата на Бог и Неговия Син Исус Христос при новородението, но нека видим работата на Святия Дух. Павел продължава в 13-и стих и макар, че може да си чел тези думи много пъти, може би не си разбрал изцяло какво се има предвид под този израз: *„запечатани с обещания Свят Дух”*. Словото на Истината ти е дадено. Ти Го чу. Святият Дух е Този, който те е обвинил. След това ти си повярвал и си приел Исус Христос като твой Спасител. Най-накрая ти си бил *„запечатани с обещания Свят Дух, който е залог на нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бог - да бъдете за похвала на Неговата слава.”* (14-я стих). С други думи Бог носи обвинение в твоето сърце чрез Святия Дух, ти вярваш и приемаш Неговата дума за истина. Тогава Бог дава потвърждение чрез печата на Духа, защото Библията казва: *„След като повярвахте, вие бяхте запечатани с обещания Свят Дух.”* Ето защо запечатването на Духа е съзнателно приемане на вярващия в Христос чрез благодатта на Живия Дух, който свидетелства в неговото сърце за това. Това е причината, поради която ти си толкова сигурен! Това е причината, ти да знаеш! Това обяснява Писанието, което казва: *„Самият Дух свидетелства с нашия дух.”* (Римляни 8:16). От къде знаеш, че си новороден? Това е нещо, което не може да опишеш или обясниш, и затова скептикът или невярващият не може да разбере какво се е случило вътре в теб. Няма думи, с които можем да разкажем за това преживяване, но в момента, в който Святия Дух поставя Своя печат, Неговият Дух (Святият Дух) свидетелства с нашия дух, че сме преминали от смърт в живот и че сме осиновени от Отец, родени в тялото на Христос. И ние знаем, че знаем, че знаем! Как? Мога само да ти кажа, че съм по-сигурна, по-уверена в моето обръщение, отколкото в каквото и да е на света. Ти и аз може да се чувстваме толкова благословени, че да мислим, че тук и сега нашето изкупване е усъвършенствано. Не, ние получаваме само един „залог” (ниско заплащане) за нашето наследство. Всички тези прекрасни неща - мирът на ума и мирът на душата, Неговата любов, която ни обгражда, Неговото благословение, Неговата доброта, чудесната радост, която Отец дава на Своите деца, увереността, че въпреки всяка несигурност в живота Той е близо - не са нищо друго, освен „залог” за всички притежания. Може да чувстваш, че си стигнал предела на Божиите благословения, и все пак, без значение какви са били твоите преживявания, това, което си видял в плътта, е само един „залог”, защото твоето изкупване не е усъвършенствано и ти няма да влезеш в твоето пълно наследство, докато не застанеш в Божието славно присъствие и това, което е тленно, не се облече в нетление. Докато ние сме в тези физически тела, в тези тленни тела, как може нещо да бъде напълно съвършено? Ние все още преживяваме болка. Има страдание, старост и безброй много други проблеми в този живот. Ние продължаваме да се сблъскваме с болки в сърцето и има сълзи. Ето защо това не може да бъде пределът. Това не може да бъде съвършенство. Следователно нещата, за които говорим - мир на ума, сигурност, тази прекрасна увереност в знанието, че принадлежим на Един, който е вечен - са само „залог”. Това е. Но един ден, когато това, което е тленно, се облече в нетление, повече няма да има сълзи, проблеми и тревоги. Ние няма да познаваме

нито страдание, нито изкушение. Днес ние виждаме чрез вяра. Утре, когато видим Исус лице в лице, нашето изкупване ще бъде усъвършенствано в телата, както Неговото. Нека погледнем отново 13-ти и 14-ти стих в светлината на това, което казах по-горе. Може да си чел тази част от Божието Слово хиляди пъти, без да си получил духовно прозрение. Запомни, че тези думи са отправени към вярващите. Първо, вие *„чухте Словото на истината, благовестието на нашето спасение, в което КАТО И повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свят Дух, който е ЗАЛОГ на нашето наследство, догде бъде изкупено притежанието на Бог - да бъдете за похвала на Неговата слава“*. Всичко бе купено и платено със смъртта на Христос на кръста и с Неговото възкресение от гроба и няма нищо, което може да отнеме „купеното притежание“. Няма значение какво се случва тук на земята или това, което става на стоковата борса - това, което е нашето наследство в Христос, е купено и платено ИЗЦЯЛО. А колко много от Божиите хора са седели през всичките тези години, като са се оплаквали, пъшкали, мърморили, недоволствали и са живели в поражение! Ако ти си един от тях, как не те е срам! Как изобщо можеш да бъдеш похвала на Божията слава, като действаш по този начин? Ти си живял като бедняк. Ти си действал като бедняк и през по-голямата част от времето си се чувствал бедняк! Знаеш ли кой си ти? Започни да изискваш своето наследство. Ти си богат! Ако си изкупен, ако си новороден и го знаеш, тогава Бог е твоят Небесен Баща. Ти си осиновен от Него и Святият Дух е поставил Своя печат върху тази сделка. Ти си запечатан с Неговия обещан Свят Дух и Той свидетелства заедно с твоя дух, че си преминал от смърт в живот. Запомни нещо: Троицата се състои от три Личности - Отец, Сина и Святият Дух. Всяка Личност участва в твоето новораждане. Всеки Един от Тях има отделна и точно определена работа в теб, Божието дете. Обаче Те никога не работят отделно и независимо Един от Друг. И Тримата действат в съвършена хармония и съвършено единство. Отец винаги е Източникът на всяко благословение. Отец е Този, който дава всеки добър и съвършен дар. Аз обичам да мисля за Него като за „Големия Шеф“. Исус, Неговият Син, е посредникът, чрез който се дават всички неща, Исус е каналът, чрез който ни бе даден вечния живот. Винаги Исус си остава каналът, чрез който ни бе даден вечния живот. Винаги Исус си остава каналът и посредникът, а Отец непрестанно е източникът на всяко благословение, Този, който дава всеки добър и съвършен дар.

Святият Дух е СИЛАТА на Троицата. Много от вас знаят, че Отец е източникът на всяко благословение, а Исус прави всички неща възможни за нас, но може би ти не си видял, че Святият Дух е силата на Троицата. Това е причината, поради която повечето хора, които посещават нашите изцелителни служби, са изцелявани, както си седят на местата. Защо ще се нуждаят да им полагам ръце, когато Святият Дух присъства? Святият Дух е силата на Троицата и самото Негово присъствие ще изцели болното тяло. Това е сега! Хората са се опитвали да ограничат тази сила. Не правете това! Отец дава, Исус върши работата, а Духът осигурява силата. Винаги помни, че Святият Дух е ЛИЧНОСТ точно както Бог Отец е Личност и Исус Христос е личност. Бог избира, Исус Христос доставя, а Святият Дух съживява. Никога не забравяй, че вярващите и само вярващите са запечатани с обещания Свят Дух. Бог ни притежава. Ние сме Неговите осиновени деца с право на всички привилегии, като Негови деца. *„Вижте каква любов е дал на нас Отец, да се наречем Божи деца.“* (1 Йоан 3:1). И такива и сме! *„Приели сме“* - казва Божието Слово в Римляни 8:15 - *„дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче.“* Ние сме запечатани заради това, което сме в Него. Ние не сме запечатани заради някаква наша лична заслуга. Ние сме запечатани заради това, което Исус направи и защото ние приехме това, което Той направи за нас. И така, Святият Дух запечатва тази сделка заради това, което сме в Христос. А сега да обобщим. Какво е печатът? Първо, той не е някакво чувство. Позволи ми добре да изясня това, за да нямаш фалшива представа. Повтарям, той не е някакво чувство. Тогава какво е печатът? Той е потвърждението на Святия Дух във вярващия, че е изцяло приет в Христос. Ще завърша, като задам няколко въпроса, свързани с Исус Христос. Не е прилично да отговаряш на мен, а на Него и ако откриеш, че не си посветил напълно своя живот на Учителя, няма ли да го направиш сега без никакво отлагане? Никога няма да съжаляваш за решението си да Го направиш Господ на твоя живот. Синът на Бог ли е Той? Същи и ние сме синове на Бог по осиновение. Възлюбен ли е Той от Бог? Ние също сме възлюбени заради това, което Исус направи за нас и чрез това, че ние сме Го приели. Праведен ли е Той? Ние също сме

праведни в Него. Няма съвършенство в нито един от нас. Грешаш, ако чувстваш, че има съвършенство в теб. Нито един от нас не е непогрешим. Без петно ли е Той? Също и ние сме без петно в Него. Когато Бог Отец погледне надолу през съвършенството на Своя свят и праведен Син, Той ни вижда свети и праведни. Не че в нас има съвършенство, но Бог Отец ни вижда свети и съвършени чрез Исус, който е каналът. Бог ни вижда през съвършенството на Своя Син и ние като Негови осиновени деца сме приети, свети и съвършени в очите на Отец. Но никога не забравяй факта, че съвършенството е на Исус, а не твое! Възкръснал ли е Той от мъртвите? Ние също сме възкръснали с Него. Приет ли е Той от Бог? Ние също сме приети в Него. Той ли е Святият? Също и ние сме свети в Него. „*Както е Той, така сме и ние в този свят*” (Йоан 4:16) наследници с Исус Христос! Никога не забравяй на кого принадлежиш!

ТРИ ВЪЗКРЕСЕНИЯ ВЪЗКРЕСЕНИЕ НА ЕДНА НАЦИЯ

Повече от всичко на света аз се моля тази поредица от послания да те заведе по-дълбоко в нещата на Духа и това, което казвам, да те накара да оцениш своето спасение с нова мярка и да ти даде по-ясно разбиране и познаване на Божието Слово. Писанията ясно говорят за три вида възкресение: възкресение на една нация, духовно възкресение и засягащото всички нас материално възкресение. Ще започнем с първото, споменато по-горе възкресение. То се отнася, разбира се за Израел. Ако ми бе предложено да дискутирам бъдещето на някаква друга нация, освен Израел, аз въобще нямаше да се опитам, защото задачата щеше да бъде абсолютно безсмислена, понеже би се базирала на вероятности и предположения. Но еврейската нация е уникална, защото нейн историк е Святият Дух, който не само е записал миналото на тази нация, но е очертал и нейното бъдеще. Така че, ти и аз не си губим времето в безсмислени неща, когато се опитваме да прогнозираме бъдещето на евреите. Всичко, което трябва да направим, е да съберем и да поставим в логически ред това, което Святият Дух чрез пророците е предсказал за бъдещето на еврейската раса и бъдещето на Израел като нация. Методът е толкова прост, колкото и сигурни са резултатите. В поколението, в което ти и аз живеем сега, ние виждаме изпълнението на пророчествата на Израел. На 16 май 1948 Израел стана и беше признат в целия свят за нация и така се изпълни пророчеството, произнесено преди 2500 години. Ето защо аз казвам, че Божието Слово е по-съвременно и информативно от днешния вестник, получен сутринта, или от вечерния световен коментар. Бог е спазил Своето обещание в Словото Си за национално възкресение на евреите и затова ние може да разчитаме на Него, че ще спази Своето Слово, отнасящо се до духовното и материално възкресение на хората.

Елате да се върнем при Господ, защото Той разкъса и Той ще изцели, порази и ще превърже раната ни. Подир два дни ще ни въздигне и ще живеем пред Него.

Осия 6:1-2

Ще забележиш, че в гореспоменатия пасаж се казва: *“след два дни ще ни съживи, на третия ден ще ни въздигне и ще живеем пред Него.”* Това е толкова прекрасно. И знаеш ли защо? Защото днес е денят, това е поколението, в което тази част от Божието Слово се изпълнява. Това ще стане буквално пред очите ни. Има няколко неща в посочения пасаж, на които ще обърна внимание. Първо, от контекста виждаме, че думите на пророка без съмнение са отправени към еврейския народ, към всичките 12 племена. Шеста глава на Осия започва с вика на покаяние на един човек, но на една нация, която е била разкъсана и поразена от Господ. Това не е викът на хора, мъртви в своите гробове, нито изцелението се отнася за възкресение от мъртвите. Това е гласът на остатъка в последните дни. Последните думи от първи стих говорят за “привързване”, което означава свързването на всички 12 племена (Израел с Юда). Пророкът предсказва, че те отново ще бъдат една нация в тяхната собствена земя. Изразът “ще съживи” не означава възкресение от физическа смърт, защото тук думата “съживявам” е използвана в смисъл на духовно съживление, а не на физическо

възкресение. Речникът Уебстър определя “съживявам” така: да процъфти след упадък; връщам (се) към здраве и живот; връщам в употреба или обръщам внимание отново. Най-забележителното нещо за мен в целия пасаж е времето на съживлението. Казва се, че съживлението ще дойде “след два дни”. Ясно е, че тези два дни не са дни в буквалния смисъл на думата, тоест периоди от 24 часа. Не. Много повече от два дни. Тези думи са изречени от пророка около 780 преди Христос или с други думи, преди 2700 години. Затова тези “дни” трябва да бъдат тълкувани, като се има предвид, че един ден за Господ е като хиляда години (II Петрово 3:8). Отвори Библията си и сам прочети това. Като използваме този мащаб за време, виждаме, че Израел сега е в третото хилядолетие от своето отхвърляне и по време на нашето поколение евреите бяха събрани отново, и признати като нация от всички други нации в света. А сега нека погледнем към това, което пророк Еремия казва в 30-та глава 10 и 11 стих:

Затова не бой се, служителю Мой, Якове, казва Господ, нито се страхувай, Израилю; защото ето... Аз Съм с теб, казва Господ, за да те избавя; при все, че ще довърша всичките народи, където Съм ги разпръснал.

Книгата на Амос също се занимава с този предмет.

Аз ще върна от плен людете Си Израел; те ще съградят запустелите градове и ще ги населят, ще насядат лозя и ще пият виното им и ще им направят градини и ще ядат плода им. И те няма вече да се изтръгнат от земята, която им дадох, казва Господ, твоят Бог.

Амос 9:14-15

Като четеш това обещание, може би ти вярваш, че това пророчество бе изпълнено във времето на възстановяването на Израел от вавилонското робство. Но това не е така, защото след това евреите отново бяха изгонени от своята страна. Това обещание в Амос казва определено, че те “няма вече да се изтръгнат от земята”. Ето защо е ясно, че тук се говори за едно бъдещо възстановяване и това възстановяване наистина се случи в нашето поколение. Нека продължим нататък и да прочетем 37-ма глава на Езекиил, където е нарисувана точно същата картина:

Господната ръка беше върху мене и ме изведе чрез Господния Дух и ме постави върху поле, което беше пълно с кости.

Езекиил 37:1

Много пъти съм чувала да се дават духовни тълкувания на този пасаж, като се сравнява това поле от сухи кости с духовно мъртви църковни членове, които седят по пейките. Осъзнавам, че има много мъртви кости, стоящи по дървените пейки всяка неделя сутрин, но ако продължиш да четеш, ще видиш, че има плът по костите на Езекиил и тази част от Божието Слово не се отнася за тези мъртви църковни членове. Тя се отнася за възстановяването на Израел: костите - цялата нация Израел, която един ден ще живее; гробовете - нациите, в които те живеят. Прочети началото на 3-ти стих: *И Той ми каза: Сине човешки, ще оживеят ли тези кости?* Много поколения мъже и жени са се чудили дали е възможно това пророчество да бъде изпълнено след като евреите са били разпръснати по всички краища на земята с векове. Не са знаели дали евреите ще бъдат възстановени отново като нация, затова са се питали: “Могат ли тези кости да оживеят?”

...И отговорих: Господи Йехова, Ти знаеш. Пак ми рече: Пророкувай над тия кости и речи им: Сухи кости, слушайте Господното Слово. Така казва Господ Йехова на тия кости: Ето, ще направя да влезе във вас дух и ще оживеете; ще направя и жили върху вас, ще ви облека с месо и ще ви покрия с кожа и като направя да влезе дух във вас, ще оживеете и ще познаете, че Аз Съм Господ.

Езекиил 37:3-6

Забележи нещо в 11-ти стих: *“Тогавя ми реч: Сине човешки, тия кости са целият Израилев дом. Ето, те казват: костите ни изсъхнаха, надеждата ни се губи, ние сме загинали.”* Божието Слово е вярно и тук става дума за първото от възкресенията - националното възкресение на Израел: *“Затова пророкувай и кажи им: Така казва Господ Йехова: ето, хора Мои, аз ще отворя гробовете ви, и като ви изведа от гробовете ви, ще ви заведа в израилевата земя.”* (12-ти стих). Това славно възкресение на израелската нация се случи в нашето поколение и както сме видели това възкресение на една нация, така ще преживеем второто възкресение, което е духовно, и третото, което е материално. Бог ще спази Своето Слово!

ДУХОВНОТО СЪЖИВЛЕНИЕ

Няма смърт. Силен вятър блъскаше дъбовото дърво. Един жълъд падна на земята и в страданието си силният дъб простена: “Детето ми бе отнето... Моето дете, моето дете!” Жълъдът бе погребан в падналите листа. Тълпи весели ученици стъпваха върху него. Валя дъжд. Жълъдът потъна в земята. Мина време, но винаги, когато силни ветрове се бореха с клоните на майката дъб, нейното стенание все още се чуваше. Един ден дойдоха дървари с големи секири. Майката дъб падна на земята. Откараха я във фабриката, нарязана я на дъски и облицоваха домове с нея. Много хора бяха правили своя пикник под сянката на огромния дъб. Деца падаха сред окапалите листа, докато си играеха. Много хора с усет за красота в душата си изпитваха трепетно вълнение, когато виждаха през есента красотата на аленочервения дъб. Минаха години и дъбът беше забравен. Не казах забравен от Отец на Небето, защото Бог никога не забравя. Бебето жълъд беше сигурно скрито в земята. Нов живот вътре в него разцепи черупката. Пораснаха корени и те започнаха да отиват по-надълбоко и по-надълбоко, докато листата се появиха над земята и с течение на времето младият дъб стана стабилно дърво, друг огромен дъб, който стоеше здрав и силен със своите клонове, които достигаха все по-високо и по-високо. Те се простираха все по-нашироко и по-нашироко. Корените му бяха дълбоко надолу, за да могат да крепят масивния дънер и израсналите дебели клонове здраво и сигурно. Няма смърт. Няма, приятелю мой, няма смърт.

В изучаването на второто възкресение - духовното, има два пасажа от Писанието, върху които ще се фокусираме:

Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, юдейски началник. Той дойде при Исус нощем и Му каза: Учителю, знам, че от Бог си дошъл учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Исус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство. Никодим Му каза: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите отгоре. Вятърът духа където иска, и чуваш шума му; но не знаеш от къде идва и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа. Никодим в отговор Му рече: Как може да бъде това? Исус в отговор му каза: Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, така че всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог толкова обикна света, че даде Своя Единороден Син, за да не загине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Йоан 3:1-9, 14-16

И съживи вас, които бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове... даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христос, по благодат сте спасени и като ни възкреси, постави ни да седим с Него в Небесни места в Исус Христос.

Ефесяни 2:1, 5, 6

„Съживявам” означава давам живот. Ако сме мъртви, ние се нуждаем от живот, и точно това се дава, когато някой приеме Христос като свой Спасител, Бог не гледа на стария живот. Той дава нов живот на този човек чрез новородението. В Евангелието на Йоан четем: *„Това, което е родено от плътта, е плът.”* Това е първото раждане, раждането, което всяко човешко същество преживява. Но има друго, второ раждане: *„Това, което е родено от Духа, е дух”,* Господ каза на Никодим: *„Трябва да се родите отгоре”,* но Той не му обясни начина, защото процесът е тайна. Знаем, че вятърът духа и ние чуваме звука, но нито един човек не може да каже от къде излиза или накъде отива. Когато Никодим попита: *„Как може да стане това?”* Христос му отговори просто, като му представи средствата, чрез които това става. *„Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не загине, но да има вечен живот.”* Ние не чакаме да получим нашия вечен живот след гроба. Ние получаваме вечен живот в мига, в който се раждаме отново. Всеки път, когато една душа се новоражда, има преминаване от смърт в живот, духовно възкресение, и то се получава тук и сега! В писмото на Павел към Ефесяните четем: *„И като ни възкреси, постави ни да седим с Него в Небесни места в Исус Христос.”* Бог не ни спасява, за да ни остави долу, в блатото на стария живот. Не! Всеки вярващ не само е съживен, но и възкресен. Съживяването е свързано с влизането на новия живот в мъртвата душа на грешника. Възкресението говори за един нов свят, в който той влиза или в който той е издигнат. Един спасен човек не е вече в света на сатана, под неговия контрол. Той не ходи вече според вървежа на този свят. Един реформиран човек преминава в царството на Божия скъп Син, под ръководството на възкръсналия Господ. Това е илюстрирано в случая с Лазар. Лазар беше не само съживен, но и възкресен от областта на мъртвите. Той се появи от гроба. Неговите погребални дрехи му бяха отнети и аз вярвам, че дори и миризмата на гроб отмина. Неговият дом беше при хора, които бяха живи. По същия начин Исус работи в човешкото сърце и го съживява. Той казва: ***„Бъди свободен! Бъди свободен!”*** Той беше мъртъв, но сега живее. Той е жив. Бъди свободен и тръгвай! Има духовно възкресение в Христос и Той ни освобождава от смъртта. Нека продължим нататък и да обърнем на Ефесяни 5:14 *„Стани ти, който спиш и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос.”* За тялото ли говори Павел тук? Не. Той говори за душата. Той говори за духовно възкресение. В Римляни 6:11 той отново казва: *„Така и вие считайте себе си за мъртви към греха и живи към Бог в Исус Христос.”*

В тези пасажии се говори за духовно възкресение и то е настоящо, като продължава постоянно и непрекъснато. Всеки път, когато една душа се новоражда, има преминаване от смърт в живот, духовно възкресение. Един от най-съществените и важни пасажии, засягащи духовното възкресение се намира в Йоан 5:24, когато Исус - най-големият авторитет на Небето и на Земята, казва: *„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота.”* Когато видя тези думи „истина, истина” винаги знам, че ще последва нещо изключително важно. Обърни внимание кой говори, това е Сам Исус. Той ни казва, че който чуе Неговото Слово и Го повярва, има вечен живот СЕГА. Няма нужда да чакаме да имаме вечен живот след като умрем или след гроба. Той е сега! Той е в този момент, в това настоящо време! Всеки мъж, всяка жена, всеки човек, който е новороден, който не е преминал от смърт в живот, който никога не е приел Христос като личен Спасител (въпреки че има живот в своето физическо тяло), се движи мъртъв в своите беззакония. Не се ядосвай. Не спори с мен. Аз само ти давам Божието Слово и глупак е онзи, който спори с Божието Слово. Ти може да си най-важният в своето общество. Ти може да си силна личност с горяща енергия. Ти може би чувстваш, че си много жив, но ако никога не си приел Христос като твой личен Спасител, ако никога не си се новородил, ти си мъртъв в своите грехове и беззакония. Ако точно в този момент ти приемеш Исус Христос като Спасител, ти преминаваш от смърт в живот и ставаш възкресен в новия живот в Христос. Това, приятелю мой, е духовното възкресение.

МАТЕРИАЛНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

I част

След като свършихме изучаването на националното възкресение, засягащо Израел, и приключихме с преглеждането на Писанията, обясняващи духовното възкресение, което е свързано с новородението, преминаването от смърт в живот, нека разгледаме подробно третото, материалното възкресение. Сега разберете нещо. Знаем, че човек е триединство, състоящо се от тяло, душа и дух. Не мисли нито секунда, че духът или душата на който и да е човек умират. Те не умират. Когато смъртта дойде в тялото, духът се връща при Бог, който го е дал, ако този човек е новородено Божие дете. Ако точно сега сърцето ти удари за последен път, ако в миг тялото ти се свлече от мястото, където седиш, по-бързо от едно мигване с очи твоята душа и дух ще напуснат тялото и ще се върнат при Бог, Създателя на твоята душа и дух, ако си Божие дете. С други думи две трети от теб ще напуснат тази земя и само една трета ще остане. Това е всичко! Човекът е странна комбинация от преходното и вечното. Както казах преди, човекът е триединство от тяло, душа и дух. Тялото е преходно, но духът и душата са вечни и смъртта никога не докосва душата или духа. Само тялото се връща обратно в земята, от където е дошло. Ще се смаеш, ако разбереш колко много хора ме питат за моето мнение за кремацията. Някак си чувствам, че тези, които показват интерес към това, го правят заради своята несигурност и страх от онова, което може да се случи след смъртта. Те искат кремацията на техните тела да бъде сигурна (толкова сигурна, колкото изобщо е възможно, за да бъдат абсолютно уверени, че са мъртви, когато умрат и че смъртта е край на всички неща). Но аз имам новини за тези, които живеят с такива вярвания. Що се отнася до духа и душата на човека, такова нещо като унищожаване не съществува. Тялото ти може да бъде кремирано. Тялото ти може да бъде превърнато в пепел и може да се върне в праха на земята, от където идва, обаче никакъв огън, никаква вода, никаква сила не ще бъде в състояние да унищожи душата и духа - те са вечни. Когато смъртта идва в тялото на един вярващ в Христос, душата и духът се връщат при Бог, Създателя. Преди да отида по-дълбоко в тази дискусия, трябва много добре да изясня нещо. Ние се нуждаем да имаме определено разбиране за това, което става, след като дойде смъртта. Колко често съм виждала хора, които стоят при отворения ковчег и плачат. Признавам, че и аз съм правила същото. Ние сме хора. Ние стоим там и сълзи се стичат по лицата ни, но заради тази славна надежда, която ти и аз имаме в Господ, заради нашата увереност в Него знаем, че този, чието тяло лежи в ковчег, всъщност не е там. Това, което виждаме, е само физическото тяло. Това е. Тялото ни ще се върне в земята, защото то е временно. Аз не гледам наистина този, който лежи там в ковчег. О, разбира се, аз разпознавам чертите. Разпознавам тялото, но истинският човек не е там. Душата на този човек, която му придава индивидуалност и го прави различен и отделен от всеки друг, я няма. Тази част от човека не е вече там. Никога няма да забравя момента, когато тази истина стана реалност в моето сърце. Вече бях проповядвала своите проповеди върху възкресението и нямаше Великден, в който да не проповядвам за възкресението на Исус. Обаче възкресението на тялото не бе реално за мен, докато един ден, в онази малка баптистка църква в Конкордия не видях моя татко за последен път. Приятелите и съседите си бяха заминали и в църквата бяха останали само мама, брат ми, две от моите сестри, погребалният агент и проповедникът. Точно преди да сложат капака на ковчег, аз направих нещо, което до тогава не ми се бе случвало. Протегнах се и поставих ръката си върху рамото на татко. Беше същото рамо, върху което слагах ръката си като дете, на което се облягах и казвах на татко всички мои болки, неприятности и страдания. Върху това рамо аз чувствах утеха. Без значение колко силно ме болеше глава или колко остра бе болката в ушите, рамото на татко облекчаваше болката. Нито един зъболекар не е дал облекчение на болката в зъба на детето и никакво сладко мазило не е помагало на ухото ми така, както рамото на татко ми помагаше в болката. Никой не е получавал такава утеха от човешко същество, както аз получавах, когато слагах главата си на рамото на татко. Но в онази секунда, когато поставих ръката си върху това рамо, аз знаех, че то вече не беше моят татко. Татко не беше там. Разбира се, това беше неговото тяло. Светът каза: „Това е Джоу Кулман“, но аз знаех, че моят татко бе напуснал това тяло. Духът и душата на моя татко бяха изменили целия път от земята към славата. Ние тръгнахме

за гробището, което бе на миля и четвърт от града. Когато стоях там, пред отворения гроб и гледах как слагат ковчега в земята, аз знаех, че само обвинката на татко лежеше в онзи ковчег. Нито един гроб не можеш да задържи моя татко. Когато слагам венци от цветя на онзи гроб от време на време, аз знам, че моят татко не е там, а е съвсем жив. Той е жив. Татко и моята майка са заедно. Мъртви? Не! Това не е смърт, това е слава! Това не е мъка. Това е да ти бъде изтрита последната сълза. Това е краят на мъката, без дори да помниш страданието. Възлюбени, това е дори краят на вярата! Днес ти и аз живеем чрез вяра и чрез вяра трябва да приемем Божиите обещания, но в онзи момент няма да съществува такава неща като вяра. Аз Го обичам. Аз съм Му дала живота си, но никога не съм Го виждала. Да живееш като Божие дете е ходене във вяра. Но идва времето и денят, когато старото сърце ще удари за последен път и смъртта ще дойде до жената проповедник (К. Кулман - бел. пр.), когато аз ще съм проповядвала своята последна проповед върху вярата. Аз ще съм направила своята последна стъпка на вяра. Повече няма да говоря думите на вяра, защото това, което е било вяра в целия ми живот, ще е вече реалност. В онзи момент моето изкушаване ще свърши. Ето затова е славното възкресение!

МАТЕРИАЛНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

II част

Ние вече разгледахме един аспект от материалното възкресение: когато душата и духът на онези, които са новородени, влизат в присъствието на Бог Отец. Запомни, човешкото тяло се връща в земята, като чака времето, когато тръбата на Бог ще зазвучи и мъртвите (физически тела) в Христос ще възкръснат. Ще се опитам да отговоря на някои въпроси, свързани с тази фаза на физическото възкресение, която е наречена Грабване на Църквата. Може би ти не си запознат с този термин, но знаеш това събитие като великото „Взимане горе”. Но каквато и терминология да използваш, това е свързано с времето, когато Църквата на Господ Исус Христос - вярващите, които са умрели и тези, които са още живи, ще получат своите възкресени тела. Телата на мъртвите светии ще възкръснат първи от своите гробове, след това живите светии веднага ще бъдат променени и взети горе или „грабнати”. Това събитие може да се случи във всеки един ден, във всеки един час, във всеки един момент, без да влезе в противоречие с нито една част от Божието Слово. Преди всичко помни едно нещо: Грабването ще бъде изненада! Грабването ще бъде най-смайващото събитие на тази епоха и повярвай ми, доста смайващи неща вече се случиха в нашето поколение. Много пъти през изминалите няколко седмици чувах хора да казват: „Дори не съм сънувал, че ще видя това или че това ще се случи в моето време.” Все пак въпреки поразителните неща, които вече станаха, Грабването ще бъде най-изненадващото от всички събития:

Защото това ви казвам чрез Словото на Господ, че ние, които останем живи до Пришествието на Господ, няма да изпреварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господ във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господ.

I Солунци 4:15-16

Що се отнася до вика на Господ, гласа на архангела и Божията тръба, ние не знаем дали техният звук ще бъде чут или различен от някой друг освен от мъртвите в Христос и живите светии. Често съм се чудила за това. Знаем, че ще има вик, а звукът от тръбата на Господ и гласа на архангела ще прокънтят, но не мога да ти кажа определено дали целият свят ще чуе тези звуци така, както вярващите ще ги чуят. Зная едно нещо: мъртвите в Христос и живите светии ще чуят вика на Господ, Божията тръба и гласа на архангела! Сто процента съм сигурна в това. Жива или сред „спящите светии” в онзи момент, аз ще чуя онзи благословен звук и се моля и ти да го чуеш. Защо съм толкова сигурна, че гласът на Бог ще бъде чут? Защото знаем, че един ден Отец говори на Христос с глас, който Той разбра. Исус

чу Отец да говори, когато Той каза: „Този е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение.” (Матей 3:7). Отец отново говори, както е записано в Йоан 12:28-29, но хората, които стояха наоколо, объркаха гласа с гръм. Те не го разпознаха като гласа на Бог. Може би, когато онова велико събитие се случи, милионите, които ще останат, просто ще чуят гласа на тръбата като шум от мощен гръм, най-силния, най-невероятния гръм, който някога са чували. Ще бъде ли същото, както във времето, когато Господ се яви на Савел по пътя за Дамаск? Господ говори на Савел и мъжете, които пътуваха с него, стояха безмълвни, като чува глас, но не видяха никой и не разбраха какво бе казано. Обаче ние знаем, че мъртвите в Христос ще чуят звука на Божията тръба и ще познаят Неговия глас. Те ще разберат. В онзи момент няма да има твърде дълбоки гробове, нито твърде масивен мавзолей, но звукът ще достигне тези дълбочини и мъртвите в Христос ще чуят вика: „Събудете се, вие светии, които спите и станете от гроба - дойде този славен момент, който сме чакали!” И, о, какъв ще бъде този момент! Това ще отнеме само миг! Това ще отнеме толкова, колкото е нужно само да мигнеш с очи. Както стоиш сега, просто мигни с очи. Ще видиш, че това отнема само част от секундата. Толкова време ще е нужно да бъдат съживени телата на заспалите светии и да се издигнат над земята, а за живите светии - да бъдат променени. Заедно те ще срещнат Господ във въздуха. И тогава, в този славен ден аз вярвам, че въздухът ще бъде изпълнен с духовете на мъртвите в Христос, които са се върнали на земята, за да получат своите възкресени тела, които са били издигнати и прославени - тела, които ще бъдат точно като физическото тяло, което Исус имаше, след като бе възкресен от мъртвите. След възкресението на Исус на апостолите не се яви дух. Те буквално видяха Исус в тяло. Когато Тома изрази своето съмнение, Исус застана пред него и каза: „Виж ръцете ми и дай ръката си и я сложи в ребрата Ми” (Йоан 20:27). На апостолите не се яви дух, когато Той яде риба и хляб след Своето възкресение. (Лука 24:30, 42-43). Така в онази сутрин на първото велико възкресение тези в Христос, чиято физическа смърт е вече дошла, ще получат своите възкресени тела. След това телата на живите вярващи веднага ще бъдат преобразени и те също ще получат възкресено тяло, каквото Исус имаше, когато се възнесе на Небето. Това изненадващо събитие поражда въпроса: „Какво ще стане с гробищата и дворовете на селските църкви - ще изглеждат ли те като изорани полета? Ще бъдат ли преобърнати паметниците и надгробните плочи, когато възкресените тела ще напуснат гробовете?” Не мога да отговоря на това. Аз само знам, че ще има възкресение на телата на мъртвите в буквалния смисъл на думата. Може светиите, които са умрели в Христос, „да се измъкнат” от своите гробове, без да оставят никакви следи по земята точно, както Исус, който възкръсна и напусна гроба, без да маха печата. Може би си спомняш, че ангелът отместа камъка (Матей 28:2), за да покаже, че гробът е празен. Не знаем дали нещо друго бе пипано.

Но няма да бъде така с живите светии, които ще бъдат грабнати, защото тях няма да ги има там! Помисли за бъркотията, смута и страха, които ще последват. Първите страници на вестниците и коментаторите ще предлагат богат избор от хипотези, обясняващи внезапното изчезване на хиляди и хиляди по света. Ето защо аз казвам, че Грабването ще бъде най-смайващото събитие на тази епоха. Нищо няма да се случи на света до това време, което да бъде по-смайващо или да предизвика по-голямо безпокойство от Грабването на Църквата. И аз вярвам с всеки атом от моето същество, че това ще бъде следващото велико световно събитие. Вярвам това, защото не остава нищо друго в Божието Слово, което трябва да бъде изпълнено преди това да се случи. Грабването не само ще отдели светиите от невярващите, в някои случаи то ще отдели съпрузи от съпруги, братя от сестри, приятели от приятели. То ще отдели църковни членове от хората в дадена църква, които са наистина новородени. Съжалявам, че трябва да кажа това, но ще има някои църкви, чиито пастири все още ще проповядват на амвона сутринта в неделя след Грабването. Съжалявам, че трябва да ти кажа, че ще има някои от дяконите, които все още ще „дяконстват”, и ще има някои хористи, които все още ще стоят на своите обичайни места след Грабването на Църквата. То не само ще отдели съпрузи от съпруги, но и църковни членове от тези, които наистина са новородени в дадената църква. Ще стане ли Грабването едновременно по целия свят? Прочети Лука 17:36-37. Тук Исус казва: „Казвам ви, в онази нощ двама ще бъдат на едно легло; единият ще се вземе, а другият ще се остави. Две жени ще мелят заедно; едната ще се вземе, а

другата ще се остави. Двама ще бъдат на нива; единият ще се вземе, а другият ще се остави.” Не е случайност, че Исус говори за двама в едно легло, двама, които мелят и двама, които са на нива. От това веднага разбираме, че е нощ в някои райони на света, ранна утрин в други и обяд в някои други места в момента на Грабването. Тогава очевидно е, че нито една нация няма да бъде изключена и Грабването ще стане по цялата земя за една стотна от секундата. Или, както апостол Павел го описва: *„в една минута, в миг на око, при последната тръба...”* (I Коринтяни 15:52). Исус казва: *„Както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син.”* (Матей 24:27). Позволи ми да ти задам един въпрос. Готов ли си за това събитие? Няма да имаш време да се приготвиш, когато тръбата зазвучи. Няма да имаш време да оправиш нещата в онзи миг. Сега е времето да се подготвиш.

МАТЕРИАЛНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

III част

Недейте се чуди на това, защото иде час, когато всички, които са в гробовете ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.

Йоан 5:28-29

Да, идва денят, когато ти и аз ще бъдем съдени от Божието скъпоценно Слово, Библията. Затова трябва да слушаш много внимателно това, което Исус ясно учи за възкресението от гроба. То не е свързано с това, колко невъзможно може да ти се струва, а аз съм сигурна, че ще има такива, които ще оспорват факта, че един ден тялото ще възкръсне от гроба. Обаче разбирам по-добре, отколкото си мислиш. Аз също съм стояла в гробищата и съм гледала пръстта, под която лежи тялото на любимия човек. Щеше да е лесно да кажа: „Това е невъзможно. Това тяло не може да възкръсне от мъртвите.” От човешка гледна точка може да изглежда невъзможно, но Исус ясно учеше за възкресението от гроба. Той започна, като каза: *„Недейте се чуди на това...”* С други думи не се смайвайте. Не задавайте въпроси. Приемете го, защото идва час, когато ВСИЧКИ, които са в гробовете, ще чуят Неговия глас – праведните, и неправедните. Беше вълнуващо, когато в предната глава разгледахме възкресението на вярващите, но всеки иска да приеме факта, че ВСИЧКИ тела, включително тези, които са умрели без Господ, ще бъдат възкресени. Запомни, че има само две категории хора на света. Ти или си християнин, или не си. Ти си или едното, или другото. И това няма нищо общо с факта дали си римокатолик, протестант или член на някаква деноминация. Като човешки същества ние обичаме да делим хората, да ги слагаме в някаква категория. Ние обичаме да ги определяме според техните черти. Но в очите на Бог човек е или християнин, или грешник. Човек или е загубен, или е спасен; или е Божие дете, или не е Негово дете. Божието Слово категорично учи, че ще има възкресение на всички тела - и на спасените, и на неспасените. *„Ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.”* (Йоан 5:29). Всички, които са в гроба, ще чуят гласа на Бог и ще възкръснат: праведните и грешниците. Ние знаем това, защото Исус казва така! Апостол Павел учеше същото нещо. Ще го намериш записано в Деяния 24:15 *„И се надявам на Бог, че ще има възкресение на праведни и неправедни, което и те сами приемат.”* С други думи всички тела ще възкръснат... тези, които са били оправдани, и не оправданите. Павел също пише в I Коринтяни 15:22 *„Защото както в Адам всички умират (тук се говори за физическа смърт), така и в Христос всички ще оживеят.”* Всички физически тела ще умрат. Докато има естествено физическо раждане на едно бебе, това бебе е родено, за да умре. Докато това малко вързопче от плът поема дъх за първи път в своя живот и проплаква за първи път, ще дойде и ден, когато това сърце ще бие за последен път и смъртта ще дойде в това физическо тяло. Ясно е, че идва време за възкресение и на всички мъртви. Вече видяхме, че на вярващите ще бъдат дадени техните възкресени тела във времето на Грабването. О, какво ще кажем за останалите? Ако не продължим да четем по-нататък в Библията, ще си мислим, че праведните и неправедните не само ще възкръснат,

но и че това ще стане по едно и също време, но това не е така. Виж какво пише в Откровение 20:4-6:

И видях престоли; и на тях, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят; видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелстването си за Исус, и поради Божието Слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт няма да има сила; а те ще бъдат свещеници на Бог и на Христос, и ще царуват с Него хиляда години.

Тук става очевидно, че праведните трябва да възкръснат преди неправедните и не само да ги изпреварят, но ще измине един период между двете възкресения. Нека да ти дам един пример. Ако днес беше възкресението на телата на тези, които са умрели в Христос, след хиляда години ще бъде възкресението на тези, които са умрели без спасение, или с други думи мъртвите нечестиви. Предното Писание казва също, че Йоан видя „душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелстването си за Исус”. Йоан не е използвал по погрешка думата „души” вместо думата „тела”. Тук той е имал предвид светиите от Голямата Скръб, тоест душите на тези, които са спасени СЛЕД Грабването на Църквата и по време на седемте години на Голямата Скръб на земята. Затова запомни: ще има хиляди и хиляди мъже и жени, спасени след като Невястата на Христос бъде взета от този свят във времето на Грабването. В своето видение Йоан първо видя тези в тяхното мъченическо положение като души. След това ги видя да възкръсват от мъртвите. С други думи те живяха отново с възкресените свети и царуваха с Христос хиляда години, но останалите от мъртвите, които са неправедните, не живяха отново, докато не се свършиха хилядата години. Това е втората смърт! Изключително важно е да знаеш, че съдбата за вечността е запечатана точно тук на земята. Когато твоето сърце удари за последен път и за последен път си поемеш дъх, твоята съдба ще бъде запечатана. Никога повече спасеният човек не среща този, който е приел Христос за свой личен Спасител и Господ. Възкресението на техните тела е по различно време и те прекарват вечността на различни места. Тук на земята избираме съдбата на нашите души. Това, което един човек прави с Исус Христос, Сина на Живия Бог, определя съдбата на тази душа и дух, и времето за възкресението на тялото.

МАТЕРИАЛНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

IV част

Фактът, че идва денят, когато всички ще възкръснат, е установен от Божието Слово: „*Ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.*” (Йоан 5:29). Тук идва въпросът, с който ще се занимаем сега: какво тяло ще имат новородените вярващи - тези, които са приели Христос за Спасител? Когато моето тяло и твоето тяло бъде възкресено, какво тяло ще имаме? Както е съставено човешкото тяло сега - тялото, което ти и аз имаме в този момент - не може да съществува така на Небето. Това ще бъде невъзможно. Трябва да има някаква промяна и тази промяна ще бъде направена при възкресението. Апостол Павел описва тази промяна със следните думи: „*Така е и възкресението на мъртвите. Тялото се сее в тление (нашите тела сега са тленни), възкръсва в нетление; сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в немощ, възкръсва в сила.*” (I Коринтяни 15:42-43). Не ме интересува колко си силен. Ти имаш слабости! Аз имам слабости! Защо? Защото нашите тела се сеят в немощ, но благодарение на Бог един ден те ще възкръснат в сила. „*Сее се одушевено тяло, а възкръсва духовно.*” (44-ти стих). Фактът, че ще има промяна, когато одушевеното тяло възкръсне в духовно, не означава, че то няма да има никакво вещество. Възкръсналото тяло на Христос е пример за това, какво ще бъде нашето тяло. Ако искаме да знаем какво тяло ще имаме след възкресението, всичко, което трябва да направим, е, да видим какво тяло имаше Исус.

Въпреки че е вярно, че Неговото тяло не видя тление и Неговото възкресено тяло беше същото, както беше поставено в гроба, то беше различно като естество след възкресението. Отпечатъците от гвоздеите върху Исус и раната от прободането се виждаха, но все пак Неговото тяло можеше да премине през затворени врати, да се появява и изчезва, когато поиска. Неговото тяло имаше плът. То имаше кости, но нямаше кръв. Божието Слово казва: „Плът и кръв не могат да наследят Божието Царство (защото кръвта е тази, която причинява тление), нито тлението наследява нетлението.” (I Коринтяни 15:50). Никъде в Библията не се казва, че нашите възкресени тела ще имат кръв. Божието Слово ясно учи, че в тялото, след като бъде възкресено, няма да има кръв. И защо това е така? Защото кръвта е тази, която причинява тление. Нито в моето, нито в твоето тяло ще има кръв, след като бъде възкресено. За да се съхрани едно тяло, трябва да няма кръв в него или кръвта трябва да бъде консервирана по химически път чрез някаква балсамираща течност. Сега нека се върнем на тялото, което имаше Исус след Своето възкресение. Евангелието на Лука 24:36-43:

И когато говореха за това, сам Исус застана сред тях и им каза: Мир вам! А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух. И Той им рече: Защо се смущавате? И защо се пораждат такива мисли в сърцата ви? Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че Аз Съм същият! Попипайте Ме и вижте, че дух няма меса и кости, както виждате, че Аз имам. И като каза това, показа им ръцете Си и нозете Си. Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той рече: Имате ли тук нещо за ядене? И дадоха Му част от печена риба и меден сок. И взе та яде пред тях.

От това описание виждаме, че Исус имаше ръце и крака. Един дух няма ръце и крака. Човек не може да пипне един дух. С други думи Исус казваше на учениците: “Аз имам плът и кости.” Но Исус не спря до тук. Знаеш ли какво направи? Вълнувам се всеки път, когато го чета и се надявам, че и на теб ти въздейства така, както и на мен. След възкресението на Исус - в същото тяло, с което възлезе на Небето и в същото, с което идва за теб и мен - Той застана пред тях и яде печена риба и меден сок! Само човек с физическо тяло може да се храни. Това е същият Исус, който стои отдясно на Бог Отец и е в позицията на Велик Първосвещеник точно в този час. Неговото тяло не се е променило. Забележи нещо друго, дадено в Матей 26:26-28:

И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови и го разчупи и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте; това е Моето тяло. Взе и чашата, и като благодари, даде им и каза: Пийте от нея всички! Защото това е Моята кръв на Новия Завет, която се пролива за прощаване на греховете.

Това е вълнуващата част: “Но казвам ви, че от сега няма вече да пия от плода на лозата до оня ден, когато ще го пия с вас нов в Царството на Отец Ми.” С други думи Исус ни казва, че това не е последният път, в който пие със Своите ученици. Аз никога не сядам на Божията Трапеза и не взимам чашата и хляба, без да знам, че един ден ние ще седим с Него. Един ден, когато нашето изкупление бъде завършено, Исус ще пие с нас и ние ще прием с Него. Той ще яде с теб и ще яде с мен на Великата Сватбена Вечеря на Агнето. Какви тела ще имаме ние тогава? Възкресени тела: тела без кръв, тела, които никога няма да умрат, тела, които се сеят в тление, но възкръсват в нетление. Днес е тялото, което се сее в немощ, но един ден то ще възкръсне в сила. Ти и аз имаме в този час тяло, което се сее одушевено, но един ден то ще възкръсне духовно тяло. Това не означава ли нещо за теб? След като нашите възкресени тела ще имат видима форма и облик, логично е те да имат скелет от плът и кости, но плътта и костите на възкресеното тяло ще бъдат съобразени със своята нова околна среда. Възлюбени, заедно с апостол Павел казвам: Погледни нагоре и благодари на Бог за този славен ден, който все още е в бъдещето!

Сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице с лице. Сега познаваме отчасти, тогава ще познаем напълно, както и ние сме били познати.

I Коринтяни 13:12